

ฤๅฤๅกรีกล่องนาคา ๐ เวหาตกมัจฉา

ตำนานว่าสองเผ่าไม่ถูกกันแต่กาลก่อน

ฝ่ายหนึ่งผยองถือตนว่าสูงกว่าเขา มีกรงเล็บคมยาวพร้อมสังหารทุกสิ่ง อีกทั้งน่ายังมอบปีกให้ไบบิโน ยามความยิ่งใหญ่ต้องแสงอาทิตย์ เงามดำจากการสยายปีกจักปกคลุมผืนดินให้ผู้ที่อาณัติหวั่นเกรงกัน

ส่วนอีกเผ่าขึ้นชื่อเกล็ดมรกต เลื้อยผ่านหินโค้งเลียวดคืบคลานตั้งใจหวัง ภายใหญ่ครองผืนน้ำตั้งต้นธารบันดาลชีวิตให้ดื่มกินกัน ผู้คนจึงลี้วณประจักษ์ต่อบารมี ยกย่องบูชาเหนือเผ่าพันธุ์ทุกแดนดิน

ทว่าโลกนี้มีกฎแห่งชีวิต ฝ่ายใดอยู่หนึ่งไม่คิดสู้อายหวังว่าจักมีชีวิตที่สงบ ด้วยฝ่ายที่ถือตนใหญ่กว่าย่อมรุกรานความเป็นส่วนตนหาได้สนใจความชอบธรรม

บ้างว่าฝ่ายธรราย่อยให้พลังผิด บ้างว่าเวหาดูหมิ่นหลอกล่อให้คล้อยหา บ้างว่าผู้คนที่ศรัทธาเป็นผู้ก่อสงครามบ้าอำนาจโดยใช้ความน่าเลื่อมใสมาตัดสิน ทว่าแท้จริงความเป็นมาเป็นเช่นไรกลับไม่มีใครรู้แค่ปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้ใหญ่ท่านสอนไว้

ฝั่งหนึ่งเดือนว่าอย่าไว้ใจพวกใต้ธรรมา ระวางมันจักหลอกเอา

หัวใจไป

ขณะที่อีกฝั่งเตือนให้ระวังพวกเวหาไว้...

เพราะมันชอบโฉบมาลักอีกฝ่ายกิน

ครืด ๆ ๆ

เสียงเกล็ดแข็งกระทบหินอันเป็นสัญญาณสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ เนื้อกายเหยียดยาวคดตามหินเรียงราย บ้างเลื้อยซ้อนให้เกล็ดครูดกัน หยอกเข้าท่ามกลางสายธารที่รินไหล ยามนี้ในป่าลึกตะวันตกส่องให้เห็นภาสวดไส เหล่าผู้ครองต้นน้ำจึงออกมาเล่นหยาดใสกันใหญ่

นามนั่นคือ **‘พญานาค’** อันสรรรงค์ประทานให้

รวมถึงความงดงามยิ่งกว่าเผ่าใด ท่านก็ประทานให้ทั้งชายและหญิงโดยทั่วถึงกัน

“วันนี้อากาศดีนัก ข้าชอบเล่นน้ำได้แสงอาทิตย์” นาคีสวยนางหนึ่งเอ่ยขึ้นยามคืนร่างเป็นมนุษย์อวดเรือนกาย นางเงยหน้ามองท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ ยกยิ้มพอใจในสิ่งที่เห็น “ดูท่าวันนี้คงเป็นวันดี ไม่มีเค้าพายุหนา”

“ข้าเดาว่าเมฆครึ้มคงจางลา มิช้าปานี้คงผลิดอกออกผลกัน”

“เช่นนั้นป่าคงกลับมาคึกคัก”

“คงยาวนานตราบเราสูญพันธุ์” นาคีอีกตนว่าพาให้ยิ้มรับ ก่อนชะงักเมื่อพบว่ามีผู้ขาดหาย ด้วยความที่อยู่ร่วมกันมานานย่อมจดจำพวกเดียวกันได้ **‘นรินทิพย์’** กวาดตาผ่านสายน้ำ ไล่มองนาคานาคีที่กำลังสุขสมทีละตนอย่างแปลกใจ “ว่าแต่เจ้าเห็นน้องข้าหรือไม่ ข้านึกว่าเขามาถึงก่อนแล้วเสียอีก”

“ข้าไม่เห็นเลยนรินทิพย์ มิใช่ว่าเขายังขดอยู่ในถ้ำหรือ”

“ไม่มีทาง ข้าเห็นเขาออกมา มิหรือจักลงตาข้าได้”

“อย่าได้กังวลไป ข้าเชื่อว่าน้องเจ้าจักต้อง...”

“พนาสิจัน!” ยังไม่ทันที่สหายสนิทจักพุดจบนรินทิพย์ก็พบผู้ที่ตามหา นามนั้นเป็นนาคาที่บัดนี้อยู่ต้นลำธารกำลังเลื้อยคลาน อวด

เกล็ดงามาให้คนอื่นได้ยลกัน ยิ่งต้องแสงอาทิตย์ยิ่งเปล่งประกายจน
ไม่อาจละลายตาหนี หากพินิจจักพบว่านาคาคตนนั้นงดงามกว่าใคร

เกล็ดสีมรกตเรียงรายเป็นระเบียบ มีทองอำพันประดับกาย
ปกป้องลวดลายให้ไม่เสียค่า เครื่องห้วงงามราวถูกสลักคล้ายสวมชฎา
ยักษ์ประจักษ์ถึงบารมีผล สิ้นสุดด้วยดวงตาลำธารที่ใครเห็นเป็นต้อง
หลงกล ดั่งต้องมนตร์สะกดให้หลงรักชั่ววันรันดร์

โดยเฉพาะยามคืนร่างเป็นมนุษย์แล้วแยมั้มแจ่มจกจ่ายความ
จริงใจให้กัน

ยามนั้นแหละที่ทุกคนหทัยสั่น ไม่อาจถอนตัวจากเสน่ห์นาคา
ตนนั้นได้เลย

“พี่ท่าน”

“เจ้าไปไหนมา” นรินทิพย์เอ่ยทัก ทำหน้านิวัดหัวมวดใส่ห้องชาย
ตัวดีที่หายหน้า “พี่เกือบหัวใจวาย เห็นเจ้าไม่อยู่ที่ลำธาร”

“ข้าแค่ไปเล่นกับลูกปลา วันนี้พวกมันโตขึ้นมากแล้ว” น้องชาย
ยิ้มตอบเหมือนมองไม่เห็นความดูต้นของผู้เป็นพี่ แม้จักเป็นสายเลือด
เดียวกัน ทว่านรินทิพย์ดูน่าเกรงขามกว่ามาก อาจเพราะเป็นพี่สาว
ต้องเลี้ยงน้องชายให้เติบโตเพียงลำพัง จักให้อ่อนแอก็ทำได้เสียที่ไหน

บิดามารดาท่านจากไปไกล ถูกพวกเวหาจับไปตั้งแต่นาคาน้อย
ยังจำความไม่ได้ ในชีวิตพนาลิจน์จึงมีเพียงนาคีผู้พี่เท่านั้น ไม่มีญาติ
หรือสายเลือดอื่นใด และเพราะความดูต้นถูกพี่ท่านขโมยไป นาคาผู้
น้องจึงอ่อนโยนยิ่งกว่าต้นกล้าเกิดใหม่เสียอีก

“มันคงดีใจที่พายุสงบ ข้าห้วนอยู่หลายวัน กลัวมันจักเป็น
อันตราย” พนาลิจน์ว่า ทำเอานรินทิพย์ถอนหายใจทั้ง นางห้วนใจนึก
ว่านาคาคตนนี้จักโดนพวกใจร้ายจับไปกิน ผู้น้องนั้นใสซื่อ ดูอ่อนโยน
ทั้งที่โลกนี้ช่างโหดร้ายเกินเยียวยา

ยังมีพวกเวหาอันตรายก็ยิ่งน่ากลัว

“แล้วเจ้าไม่คิดว่าตนจักเป็นอันตรายบ้างหรือ ถึงได้ชอบทำให้

ข้าเป็นห่วงเช่นนี้”

“โอ้ พี่ท่าน ข้าหาได้ออกนอกถิ่น ใครจักทำอันใดได้”

“เจ้ารู้ดีว่ามีพวกต่ำช้าปองร้าย”

“ข้า...”

“หากพวกมันเห็นเจ้าอยู่ลำพังมีหรือจักไม่...”

“พวกครุฑา!”

“หา!?” ไม่ทันพูดจบความสุขสงบก็มลายสิ้น เมื่อนาคีนางหนึ่ง ตะโกนบอกถึงสิ่งไม่ดีก่อนที่ฟ้าสว่างจักถูกบดบังด้วยปีกใหญ่ เเงดำมากมายพาดทับผิวน้ำ พาให้เหล่านาคานาคีรีบคืนร่างเลื้อยหลบหนี บ้างรีบดำลงน้ำเข้าถ้ำลับที่พวก **‘ครุฑ’** ตามลงมาไม่ได้

บ้างว่ายสวนขึ้นต้นธารเสี่ยงให้ถูกจับตัวไป ขณะที่บางส่วนทำอะไรไม่ถูก ยิ่งเป็นรุ่นลูกก็ยิ่ง...

“ระวัง!”

“ฮะ! ช่วยข้าด้วย!” นาคาน้อยร้องลั่นเมื่อถูกกรงเล็บยักษ์จับหมับเข้าที่แขน ส่งผลให้พนาสิจนรีบว่ายตามไปคว้าแขนนาคาน้อยเอาไว้ พลังคืนร่างเพียงครึ่ง ใช้หางพาดกายใหญ่ ยามนั้นครุฑหนุ่มยอมปล่อยเหยื่อไป “เหวอ!”

“จับได้แล้ว!” พนาสิจนรับตัวนาคาน้อยมากอด ก่อนรวมตัวกันต้านพวกเวหา ความซุลมุนเกิดขึ้น เขาไม่ได้ยินเสียงพี่สาวร้องบอกให้หนีไป มีหน้าซำยังยืนหยัดต่อสู้พาดหางใส่พวกใจมาร “อย่ามายุ่งกับเด็กนะ!”

ผัวะ!

“อีก!” ครุฑตัวหนึ่งถูกหางใหญ่ตบร่วงตกรน้ำ พลันนาคาที่พบเห็นก็ลากลงไปขย้ำให้ขาดใจอยู่ใต้น้ำนั้น ทว่าไม่ทำให้พวกเหนือฟ้าหวาดกลัวกัน กลับกันแล้วพวกมันคึกสนุกยามเห็นเหยื่อตื่นเร่า ยิ่งเหยื่อนั้นรูปร่างและแกร่งกล้าก็ยิ่งปลุกความกระหายในการล่าให้ทวีคูณขึ้นไปอีก

พนาสิจน์เห็นท่าไม่ดี รีบบอกให้เหล่านาคน้อยคืนร่างเป็น
พญานาคแล้วรีบดำน้ำเข้าสู่ถ้ำลับ

ทว่าจังหวะที่ตนกำลังจักไปบังกลับโดนจับ

“จักไปไหน อยู่เล่นด้วยกันก่อนสิ :)”

“อ๊ะ!” ร่างเล็กชะงักเบิกตากว้างด้วยความตื่นตระหนก แขนขาว
ถูกจับโดยกรงเล็บยักษ์ เจ้าครุฑตัวโตเรียกพวกมาล้อมเขา นาคบาง
ส่วนถูกจับไปเป็นอาหาร พวกครุฑชอบทำเช่นนั้นโดยไม่สนใจสิ่งใด
บางตนถูกกิน บางตนกลายเป็นของเล่นระบายความใคร่

คาดการณ์จากสายตาที่ส่งมาให้ พนาสิจน์รู้ทันทีว่าตนกำลังตก
อยู่ท่ามกลางครุฑที่หนาม

“ไปให้พ้นข้านะ!” พนาสิจน์ว่าพลางพาดหางเป็นวงใหญ่จน
หยาดไสภะกระเซ็นทั่ว พยายามขยับออกจากกรงจับกุม เสียดยไม่อาจ
ผู้กำลังกรงเล็บคมได้ ยิ่งพวกมันมีมากเขาก็ไม่ต่างจากปลาที่ถูกตาข่าย
จับ ดิ้นเท่าไรก็อย่าหวังจักหลุดหนี “ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้!”

“ถ้าข้าคิดปล่อย ข้าจักจับเจ้ามาโย” ครุฑใหญ่ว่า “หรือเจ้าคิด
ว่าข้าเป็นพวกโง่เขลา เช่นนั้นข้าควรสังเคราะห์เจ้าโดยการ...”

“จับเจ้าทำเมีย”

“ฮ่า ๆ ๆ!” พวกมันหัวเราะลั่น ผิดกับนาคาหนุ่มที่กัดฟันกรอด
อย่างเจ็บใจ กรงเล็บที่จับเริ่มแน่นขึ้นอีกทั้งยังจิกลงเนื้อคล้ายพยายาม
ให้เลือดไหล ข้าร้ายหางยังถูกกดให้แนบพื้น แม้ไม่คืนร่างทั้งหมดก็หา
ใช่อุปสรรคไม่ พวกครุฑพร้อมทำระยำโดยไม่สนใจการขัดขืนใด ๆ

ในตอนนั้นพนาสิจน์พยายามคิดว่าจักหาทางเอาตัวรอดได้
อย่างไร เขาไม่เหลือทางเลือกใด นอกจากโดนมันย่ำยีเช่นที่พวกมัน
ปรารถนา

ทว่า ไม่รู้สวรรค์เล่นกลหรือนรกยังไม่ต้องการรับวิญญาณ จึง
ส่งผู้ช่วยเหลือมา

อันเป็นบุรุษเหนือฟ้า...

“เฮ้ย ระวัง...!”

ปัง!

“อึก!”

“โอ๊ย!” ชั่วพริบตาที่วอนขอ ครูทาเบื่องหน้าก็ถูกเตะอัดเข้าที่ใบหน้าจนร่างกระเด็นไปกระแทกต้นไม้ใหญ่ ตามมาด้วยครูทตัวอื่น ๆ ที่โดนฝ่าเท้าเปลือยเปล่ากระแทกเข้าให้ บางตัวถูกกระแทบต่อหน้า นาคาที่เบิกตากว้างด้วยความตกใจ เลือดโสมมย้อมหยาดใสให้ลำธารนี้ไม่น่าอภิมรย์อีกต่อไป

มันกลายเป็นบ่อเลือดเปื้อนมลทินไปเสียแล้ว

“แม่งเฮ้ย!” ครูทตัวหนึ่งสบถเป็นจังหวะเดียวกับที่**บุรุษผู้นั้น** หักคอเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์แล้วโยนร่างทิ้ง ตัวต้นเรื่องจึงกัดฟันแน่นไม่อาจนิ่งเงียบได้อีกต่อไป “ทำอันใดของมึงไอ้เดรัจฉาน เหตุใดต้องกำราบพวกกูเช่นนี้!”

“กูก็ต้องถามว่ามึงกล้าดีอย่างไรมาเตะต้องของรักของกู”

“หา?!”

“มิใช่กูเตะอนมึงแล้วหรือว่าอยู่ให้ห่างจากน้องนาคาของกูไว้” เสียงทุ้มต่ำน่ายำเกรงมาพร้อมดวงตาสีทับทิมทรงอำนาจยิ่งกว่าสิ่งใดเจ้าของมันสยายปีก จับจ้องคูกรณีคล้ายจิ้งจอกทำให้ตายเสียให้ได้ “หรือที่กูพูดมึงไม่เคยจำใส่ใจ นั่นถือว่าที่กูทำไปเป็นการเตือนมึงให้จำขึ้นใจว่านาคาตนนี้เป็นของกู”

“กูไม่สน! กูเจอมันก่อน มึงจักมาอ้างสิทธิ์ในตัวเหยื่อที่กูหมายไม่ได้!”

“เช่นนั้นมึงคงอยากตายคาตีนกูนัก”

“ไอ้...!”

“เพราะกูหมายตายนาคาพนาสีจนไว้ ใครริอ่านลองตี กูจักเด็ดหัวมันทิ้งแล้วโยนลงโลกันตร์”

ฤๅฤๅกรีกล่องนาคา ๑

กัณฑ์เทวา

คำประกาศิตตั้งกองลำธาร ประหนึ่งต้องการให้ผู้อยู่ใต้หล้า
ได้ยินทุกแห่งหน ครุฑาหนุ่มตัวน้อยนั้นตาคุ้ยดินสกับพวกของตน ใช้อำนาจเฉพาะตนข่มขู่กัน แต่มีหรือครุฑอีกตัวจักยอมรับ ขึ้นชื่อว่าครุฑ
ผู้อยู่เหนือฟ้าไม่มีทางยอมใครง่าย ๆ

ต่อให้เป็นพวกเดียวกันก็เชื่อว่าจักกั้มหัวหมอบกราบไป

ด้วยเกียรติของครุฑไม่ว่าจักเป็นเช่นไร...

อย่าได้หวนคืนถิ่นถ้ายังไม่ได้เอาจริง!

“มึงโมเมเองไอ้เดรัจฉาน นาคาตนนั้นกูเองก็หมายไว้” ตอบกลับ
ในทันทีพร้อมถ่มเลือดที่คาวคลุ้งอยู่ในปากลงพื้นไป “หากมึงคิดแยงกู
ก็จักสนองสงครามให้ แล้วมึงจักได้รู้ว่าใครกันแน่ที่สมควรจักได้นาคา
ตนนั้นไป!”

“ผู้ที่สมควรได้มีเพียงกูเท่านั้น มึงอย่าคิดเข้าข้างตนเองไป”

“เช่นนั้นมึงก็มาประลองกับกูให้รู้ใจ ถ้ากูไม่ตายก็อย่าหวังจัก
ขโมยเหยื่อกูไปได้!”

“ช่างกล้านักมาท้าทาย”

“แล้ว...!”

“มึงแนใจรี ว่าอยากประลองกับกู” น้ำเสียงนิ่งเรียบมาพร้อมกับ ปีกที่สยายออกก่อนกระพือเบา ๆ ทว่าสร้างแรงลมมหาศาล ควบคู่กับความน่าเกรงขามที่แผ่ออกเป็นวงกว้างกดดันครุฑตรงหน้า ให้ทบทวน อีกครั้งว่าอยากลองดีจริงหรือไม่

ต่างจากนาคาหนุ่มที่ได้แต่มองแผ่นหลังกว้างเปลือยเปล่าอันมี สองปีกสยายใหญ่ ขนปีกเรียงรายสีแดงสลับทองดูมากด้วยบารมียิ่ง กว่าสิ่งใด อีกทั้งยังดูน่ากลัวเมื่อรวมกับกรงเล็บขนาดใหญ่

ท่าทางเขาต่างจากครุฑจอมอันธพาลทั่วไป

“หรือมึงอยากให้กูทวนสถินิดว่ากูนั้นอยู่สูงกว่ามึงแค่นั้น” เจ้า ตัวเริ่มกระพือปีกแรงขึ้นจนปลายเท้าลอยเหนือพื้นตั้งเทวดามาเยือน ปาแห่งนี้ “กูเป็นถึง**ทัณฑ์เทวา ครุฑาศิก** มีหรือครุฑเยี่ยงมึงจักล้มกู ได้ ลำพังปกป้องพวกพ้องมึงยังทำได้แค่แลตาดูมันตายไป”

“นี่มึงคิดเอาตำแหน่งมาขู่กูหรือไร!”

“กูแค่อยากให้มีสำเหนียกตัวเองไว้”

“!”

“เก็บปากมึงแล้วไสหัวกลับถิ่นไป ไม่เช่นนั้นกูจักควักหัวใจ มึงมาโยนให้ลูกปลากิน” ลื่นเสียงนั้นครุฑาศิกก็กระแทกเท้าลงพื้น ปล່อยคลื่นพลังพัดอีกฝ่ายหายหลัง ชั่วร้ายแรงลมจากการกระทำพา ให้ต้นไม้ที่เพิ่งเติบโตใหญ่ล้มคว่ำไม่เหลือชิ้นดี เพลานั้นพนาสีจันเบิกตากว้างเพราะไม้ต้นนั้นเขาฟุ่มฟักมาตั้งแต่ยังเป็นต้นกล้าอ่อน

สุดท้ายกลับล้มลงต่อหน้าเพราะครุฑสองตัวตีกัน

ครั้นโดนข่มขู่เช่นนั้นครุฑาหนุ่มก็ถูกความโกรธครอบงำ เขากวาดตามองเพื่อนพ้องที่ล้มตายก่อนตัดสินใจพุ่งเข้าหาครุฑาศิก และ เช่นที่เดือนก่อนหน้า ครุฑทั่วไปไม่มีทางสู้ครุฑที่ถูกฝึกออกศึกสงคราม ได้

ทันทีที่กางปีกพุ่งตรงมาหา**แม่ทัพใหญ่...**

ทัณฑ์เทวาก็เบี่ยงตัวหลบแล้วตัววัดขาเตะอัดกลางหลังครุฑตัว

นั่นไปเต็มแรง

“อึก!” ร้องเสียงหลงด้วยความเจ็บ ร่างกระแทกกับต้นไม้ใหญ่จนโค่นล้ม ซ้ำยังไม่ถูกปล่อยให้อัดพัน ในเมื่อคิดลองดีก็จักสนองให้ตามที่หวัง ไม่รอให้อีกฝ่ายทันตั้งตัวทันท่วงทีไฟบินเข้าหา ใช้เท้ากระเทียบหลังอีกฝ่ายจนหน้าคว่ำ จากนั้นก็จับปีกทั้งสองข้างกระชากอย่างแรงให้ฉีกขาดจากกัน

โลหิตมากมายหลังไหลจากแผ่นหลังครุฑานั้น พลันแม่ทัพใหญ่ก็จัดการขั้นเด็ดขาด

“อ้ากกก!” ครุฑหนุ่มร้องเสียงหลง ความเจ็บเล่นงานทั่วร่างจนไม่อาจทนไหว “ปีกกู! ปีกกู! มึงกล้าหักปีกกูได้ยังไง!”

“เพราะมึงเลือกที่จักทำตาย”

“อ้ากกก!”

“กูเตือนมึงแล้วหนาไอ้เศษเดน” กดเสียงต่ำให้รู้ถึงความอดทนที่สิ้นสุด “ในเมื่อมึงไม่ฟังคำที่กูว่าก็อย่าหาว่ากูร้ายกับพวกพ้อง เพราะนี่ไม่ใช่การสั่งสอน แต่คือการเอาคืนที่มึงมาอยู่กับของรัก”

“อะ...อึก มึงมัน...”

“กูจักบอกมึงเป็นครั้งสุดท้ายไอ้ระยำชั้นต่ำ ภายกูเจ็บกูหาได้เคยว่า แต่มึงมาทำนองนาคานั้นไม่ต่างจากการเดินหน้ามาเหยียบใจกู” ว่าพร้อมเหยียวไปมองน้องนาคาที่นั่งตัวสั่น “และคนที่เหยียบใจกูจนมิดตีนมันต้องได้รับโทษทัณฑ์”

“โธ้ย!”

“กูขอส่งมึงไปนรกโลกกันตร์”

“!”

“และอย่าได้ผิดได้เกิดอีกเลยมึง”

“ไม่นะ...อึก!” จบคำกล่าวก็ถูกกระเทียบเข้าที่ท้ายทอยจนสิ้นลม ครุฑาศึกถูกฝึกให้ชั่วคราวร้ายเพื่อกำจัดศัตรูทุกแห่งหน ไม่ว่าจะมันผู้นั้นมีกายาเทียบเท่าตนหรือแปลกแยกกว่า เขาก็จัดการได้หมด มิเช่นนั้น

คงไม่เป็นแม่ทัพใหญ่

ครุฑตัวนี้พลาดเองที่จำไม่ได้ว่าเขาคือใคร แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้อีกฝ่ายต้องตาย

เหตุผลสำคัญคือมันมาอยู่กับยอดดวงใจ

“พนาสิจน์ของพี่ เจ็บตรงไหนหรือไม่”

“อ๊ะ!”

“มันทำร้ายเจ้าหน้าที่ใหม่ พี่ขอโทษหน้าที่มาช้า” นาคนุ่มเห็นทุกอย่างถึงกับสะดุ้งเมื่อถูกเรียกชื่อ มีหน้าซ้ำอีกฝ่ายยังบินพุ่งตรงมาหา เขามือจับแขนจับตัวเขาเพื่อหาร่องรอยบอบช้ำที่ถูกตีตรา พนาสิจน์จึงรีบวิ่งสติคืนมา ไม่อย่างนั้นคงได้ถูกจับกินก่อนรักษาตน “หากพี่มาเร็วกว่านี้ผิวงามของเจ้าคงไม่มีรอยช้ำ เจ้าอุตส่าห์ดูแลผิวพรรณให้งามผ่อง”

“ปละ...ปล่อยช้า อย่มาจับข้านะ”

“ถ้าไม่จับพี่จักเห็นแผลของเจ้าได้อย่างไรเล่า ให้พี่ดูหน่อยเถิดหนา จักได้หายรักษาถูก” สายตาวิงวอนนั้นทำให้พนาสิจน์ตัวสั่น นี่ใช่ครุฑตัวเดียวกับที่จัดการพวกฟ็องเพื่อช่วยเขาหรือไม่ ทำไมดูเปลี่ยนไปราวกับถูกสลบร่างเช่นนั้น “มือเจ้าคงเจ็บน่าดูถึงมีรอยแดงเช่นนี้ หรือเพราะเจ้าใจดีช่วยนาคน้อยกันจึงโดนลูกหลง”

“ไม่ใช่เรื่อง...!”

“แต่ไม่ว่าเหตุผลใดเจ้าก็ไม่ควรโดน พี่นาคักยกพวกมาตีล้อมมันให้ตาย” ฝ่ายนั้นว่าด้วยความกรุ่นโกรธที่เห็นแล้วต้องหวาดหวั่น พนาสิจน์คล้ายลูกไก่ในกำมือที่โดนครุฑหนุ่มยื้อยุดไม่ให้หนีจากกัน “แต่เจ้าอย่าได้กังวล เมื่อกลับถึงถิ่นพี่จักสืบสาวครั่งใหญ่ ใครที่มันบุกมาที่นี่พี่จักจัดการมันให้ตาย”

“...”

“คงไม่มีใครหน้าไหนกล้ามาอยู่กับยอดดวงใจของพี่อีก...”

ผัวะ!

“ไอ้ย!” ทันท์เทวาร้องเสียงดังตอนถูกหางยาวพาดหน้า แรงแพอที่จ๊กทำให้เขากระเด็นออกจากตัวพนาสิจน์ และฝากรอยแดงไว้บนไบหน้าคมคาย ก่อนผู้ทำร้ายจ๊กรีบคืนร่างดำน้ำหนีไปให้ไกลโพ้น ทั้งครุฑาหนุ่มไม่ตกใจกับสิ่งที่ได้รับโดยไม่ทันตั้งตน “พนาสิจน์! พนาสิจน์! กลับขึ้นมาคุยกับพี่ก่อน!”

ตะโกนลงไปใรรถาที่บัดนี้มองไม่เห็นตัวผู้ที่เพรียกหา พนาสิจน์ดำลึกหนีเข้าถ้ำลับและจ๊กไม่โผล่มาจนกว่าด้านนอกจะสงบดังที่หวัง ทั้งนี้ทั้งนั้นมันเป็นเพราะครุฑาหนุ่มจอมคลั่งรักที่เช่นฆ่าพวกพ้องแล้วทำเนยปกป้องเขา

แม้เขาจ๊กรู้สึกขอบน้ำใจที่ช่วยเหลือกัน แต่ไม่อาจยอมรับเนื้อตัวเปื้อนเลือดนั้นได้

ยิ่งกว่านั้นคิดว่าเขาไม่รู้เจตนาอีกฝ่ายหรือ...

“นี่จากจ๊กถูกถอดเช่นเถาวัลย์รัดเสียแล้ว ครุฑอะไรมือเหนียวถอดเข้าแน่นเสียจริง” พนาสิจน์ในร่างนาคาถอนหายใจจนฟองอากาศลอยขึ้นเหนือหัว จากนั้นเคลื่อนตัวว่ายเคล้ากับพวกมัจฉาตรงดิ่งไปยังส่วนลับของถ้ำที่เหล่านาคราชหนีลงมา โดยหารู้ไม่ว่าเบื้องบนแดนพนามีครุฑาทากำลังอาลัยอาวรณ์กับการจากไปโดยไม่รู้ว่าลาของยอดรัก

อาลัยหนัก ต่างจากตอนสังหารพวกพ้องเผ่าเดียวกัน

“โอ้ พนาสิจน์ ไยเจ้าหนีพี่เช่นนี้” ทันท์เทวาร่ำพังก่ำพังก่ำกับสายธารขณะมองฟองอากาศที่ลอยขึ้นมาแล้วแตกตัวต่อหน้า “พี่หาได้มีเจตนาร้ายกับเจ้าไม่ เพียงอยากดูให้แน่ใจว่าเจ้าปลอดภัย พี่จ๊กได้คลายกังวล”

ครุฑาหนุ่มก้มหน้าติดผืนน้ำ หวังเพียงว่าพนาสิจน์จะได้ยิน

“ขึ้นจากวารีมาคุยกับพี่เถิด พี่อยากฟังเสียงเจ้าอีกสักครา” เขาเว้าวอนเกินพรรณนา “จ๊กดูจ๊กว่าหรือดำทอพี่ก็ยอมน้องหนา ขอแค่ขึ้นมาให้พี่ได้ยล”

“ยังไม่เลิกพรวดเพื่ออิทธิฤทธิ์เทวา”

ตึก!

“หากกูเป็นไอ้नाคา คงกลัวมึงนักหนากับการกระทำนี้” ในตอนที่กำลังเฝ้ารอนาคาหนุ่มกลับขึ้นมา จู่ ๆ ก็มีเสียงดังขึ้นจากด้านหลัง ส่งผลให้เจ้าของนามเกรียงไกรเคลื่อนนัยน์ตาดูขึ้นไปมอง ก่อนพ่นลมหายใจยาวเหยียดเมื่อเห็นมันผู้นั้น

“**เหมันต์ตึก**” เรียกนามเสียงหนักคล้ายหูดหงิดที่เห็นสหายรักไหลล้นมาทับถม เหมันต์ตึกเป็นครุฑตึกเช่นเดียวกับตน ทั้งสองเติบโตมาด้วยกัน “เหตุใดมึงมาที่นี่”

“กูได้ข่าวว่ามึงมาตรวจตราที่ลำธาร เลยคิดว่าคงมาบ้าอำนาจอยู่แดนนี้เป็นแน่” สหายเอ่ยตอบพลางเคลื่อนสายตามองเหล่าครุฑที่โดนจัดการ เหมันต์ตึกส่ายหน้า นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเห็น ทว่ากลับดูเล็กน้อยเมื่อเทียบกับตึกใหญ่ที่เขาเผชิญมา “แลเป็นเช่นกูดิ มึงจัดการพวกพ้องอีกจนได้”

“มันบังอาจมายุ่งกับน้องนาคาของกู มึงคิดว่ากูจักอยู่เฉยหรือไร”

“แต่พ่อครุฑท่านสั่งไว้ว่าให้มึงเมตตาพวกเดียวกัน” ตักเตือนถึงคำที่เคยถูกสอน ‘พ่อครุฑ’ ที่ว่าหมายถึงผู้นำเผ่า ทุกตัวล้วนให้เกียรติเปรียบเสมือนบิดาผู้ให้กำเนิดกัน ดิดเพียงครุฑตัวนั้นแค่ถูกแต่งตั้งแทนราชาองค์เก่าที่ตายจาก

อีกทั้งเตรียมสละอำนาจเพื่อให้ผู้มีบุญญาธิการมานั่งบัลลังก์

แต่การอยู่สูงกว่าครุฑตัวอื่นไม่ใช่แค่เป็นครุฑตึกผู้พิชิตมาร ทว่าต้องประลองจนถึงฆาตจักรได้สิทธิ์ขึ้นครอง

“ไยมึงยังอำมหิตไม่คิดปล่อย เพียงเพราะมันแตะต้องของรักทั้งที่มันไม่เคยแลมึงหรือ เห็นทีกูคงต้องเอามนตรีมาทอ่งให้มึงคืนสติ”

“สติกูยังดีนักไอ้เหมันต์เพื่อนรัก แต่กูนั้นรักน้องนาคากว่าสิ่งไหน”

“...”

“หากกูโง่ก็ขอยอมแค้นองนาคาเท่านั้น คนอื่นหาได้โอกาสนั้น
ไม่” ทณฑ์เทวาแค้นหัวเราะ เขาไม่สนหรือกว่าจักโดนคำต่อว่าคำไหน
“มึงจำคำกูไว้เลยหนาไอ้หมันต์ศึก **หากกูได้เป็นใหญ่เหนือพนา กู
จักต้องได้นองนาคตนนั้นเป็นเมีย**”

“มึงถามเขาแล้ววีว่าเขายินยอมพร้อมใจหรือไม่”

“กูรู้ใจน้องดีกว่าผู้ใด”

“รู้ใจจนเขาเอาหางพาดให้จนหน้าสั้น” กลอกตาไปที่ตอนพิมพ์
โชคดีที่ทณฑ์เทวาไม่ทันฟังเนื่องจากหลุบตามองฟองอากาศบนผิวน้ำ
เพราะนึกว่าพนาสัจน์กลับขึ้นมา ที่ไหนได้กลับเป็นลูกปลา เขาจึงหัน
มาตั้งใจฟังเพื่อนรักพูดต่อ “กูสงสัยนักว่านาคตนนั้นมันมีดีอะไร ไย
มึงถึงให้ความสำคัญนักหนา”

“เขาแสนดีกว่าที่มึงคาด เขาเปรียบเสมือนอาทิตย์ส่องสว่าง
นำทางให้กู”

“นั่นแค่คำเปรียบเปรยของมึงไม่ใช่รี กูหมายถึงการกระทำต่าง
หาก” หมันต์ศึกถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย “มึงช่วยแถลงให้กู
เข้าใจหน่อยเถิดเพื่อนรัก ไม่เช่นนั้นกูคงติดค้างตายตาไม่หลับ”

“หาใช่ก่งการของมึงไอ้หมันต์ มึงจำแค่กูรักน้องเขามากก็
พอแล้วหนา”

“เช่นนี้กูคงตอบคนอื่นไม่ได้ว่าทำไมมึงถึงคลั่งรักไอ้นาคา”

“อย่าเรียกไ้กับน้องนาคา ถ้ามึงไม่ยากโดนถูกระชากลิ้นขาด
มาย่ำได้ตีน” กตเสียงต่ำหวังเตือนให้เพื่อนรู้ตัวสักนิด น้องนาคาสำหรับ
ครุฑตัวนี้สูงส่งจนใครแตะต้องมิได้ เล่นเอาหมันต์ศึกหมดคำพูด จึง
กางปีกเตรียมโฉบบินจากไป

กระนั้นเขาก็บอกเจตนาที่ถือสังฆารมาหา

“พ่อครุฑเรียกหามึง”

“หือ?”

“นั่นแหละเจตนาที่กูมา” สหายเอ่ยพร้อมกระพือปีกเบาๆ ให้

ลอยตัวอยู่สูงกว่า “เขาคงอยากคุยกับมึงถึงสงครามที่ใกล้เข้ามา”

“...”

“ແລ່ຣົງຄຣຸທາທີ່ໂດນມິງບ້າອຳນາຈ” ເມັ່ນຕ໌ຊິກເລ່່ດາມອຸສຸຖ
ທີ່ນອນເຄື່ອນກລາດ “ຫາຄຳແກ້ຕົວໃຫ້ຕິເຄີດໄອ້ທັຖທ໌ເທວາ ມໍ່ເຊັ່ນນັ້ນມິງ
ໄດ້ງາມໜ້າຕໍ່ເລ່່າຄຣຸທາແນ່ນອນ”

“ເອ” ທັຖທ໌ເທວາຂານຮັບລັ້ນໆ ຄໍ່າຍໄມ່ໄສໃຈຕອບ ເຟລານັ້ນ
ເມັ່ນຕ໌ຊິກພໍ່ນລມາຍໃຈອອກມາກ່ອນສາຍປີກບິນກັບດິນຮູ້ານ ປ່ຽ່ຍ
ໃຫ້ທັຖທ໌ເທວາຍິນພິຈາຣນາມອຸສຸຖ ພັ່ນທ່ອມນຕ໌ຣສາຍຮ່າງພວກພ້ອມ
ທີ່ຊະຕາຊາດ

หากครุฑาตัวใดจากโลกนี้ไปต่อหน้า จักต้องท่องมนต์รํายา
เพื่อส่งวิญญาณไปเกิดใหม่ ส่วนร่างจักเน่าสลายกลายเป็นหญ้าใบเขียว
ปกคลุมพนานี้ไว้

ต่างจากพวกนาคาที่พอลิ้นชีพจักกลายเป็นธารน้ำใหญ่ เติบโตเต็ม
ชีวิตที่ใกล้ตายให้กลับมามีชีวิตชีวา

นั่นทำให้ທັຖທ໌ເທວາຕິດມາຕລອດວ່າໄຍສອງຝ່າພັນຣູ່ງິງເຄື່ອຍດັກນ
ນັກນາ ໃນເມື່ອທັ່ງຄູ່ຕ່າງມີວົງຈັກຣເກື່ອຍຂ້ອງກັນເຊັ່ນວງກລມທີ່ບຣຣຈບໄມ່ມີ
ຕໍ່ ຝ່າຍໜຶ່ງເປັ່ນຜູ້ໃຫ້ ອີກຝ່າຍເປັ່ນຜູ້ຮັບ ຝ່າຍໜຶ່ງປັກປ້ອມ ຝ່າຍໜຶ່ງຮັກຊາ
ສັມພັນຣັກກໍ່ເກື່ອຍໄມ່ມີເລັ່ຍວອກ ຫວ່າໂບຣາດນັ້ນບອກໃຫ້ຍາມໜ້າ

แต่โบราณนั้นผ่านมานาน ไยเราไม่เปลี่ยนผันตามกาลเวลา
ครุฑกับนาครักกันไม่ได้หรือหนา...

“ເອອະ ກູຈັກພັງຄຳໂບຣາດໃຫ້ດູ” ຄຣຸທາວ່າເສັຍແຜ່ວແລ່ຮູບຕາມອຸ
ຮາຣໄສ ຕຣຸຊອກຫິນນັ້ນມີເຄລັດມຣກຕຕິດຢູ່ພາໃຫ້ຕ້ອມເອັ່ມມື້ໄປຍົບ
ມາພິນິຈ ເຄລັດງາມສະທ້ອນແສງຕະວັນຣະຍົບຣະຍັບຂວນໃຫ້ລຸ່ມຟລງ ເຟລາ
ນັ້ນຄຣຸທໝູ່ຮູ້ຖືວ່າເຄລັດນີ້ເປັ່ນຂອງນ້ອງພນາສິຈນ໌ທີ່ເຂາຣັກ ເຂາຈິງເກັບມາ
ວາງລງບນຝ້າ

จากนั้นก็กັດพินถอนขนปีกตนเองออกมา แล้ทิ้งไว้บนโขดหิน
กับดอกไม้ไม่นาน

พลันสลักคำเกี่ยวเป็นการตีตรา

**“ถึงน้องนาคา พี่จักพาเจ้ามาอยู่ข้างกายา แลเป็นแม่ของ
ลูกพิหนาชั่ววันรันดร์ :)”**

คิดชื่อลูกไว้ก่อนก็เป็นทางเลือกที่ดี

ว่าจบก็ไผ่บินคืนถิ่น หวังเพียงว่าพนาสิจน์จักมาเก็บของฝาก ซึ่ง
นั้นอาจต้องใช้เวลานานเพราะพวกนาคราชจักไม่ขึ้นมาจนกว่าผิวน้ำ
จักสงบ

ระหว่างที่อยู่ในถ้ำลับนาคาหนุ่มที่รอดพ้นจากอันตรายก็พา
ตนเข้าสู่พื้นที่ปลอดภัย ในนั้นเต็มไปด้วยเหล่ายักษ์ที่กำลังช่วยเหลือ
กันใหญ่

กระนั้นในที่ปลอดภัยยังได้ยินเสียงร่ำไห้ แสดงให้เห็นว่าแม่
โชคดีที่รอดมาได้ก็ยังไม่พ้นเรื่องเลวร้าย

“พนาสิจน์!”

“นรินทิพย์” นาคหนุ่มที่คืนร่างจากนาคาเปลี่ยนเป็นมนุษย์ถูก
พี่สาวที่ตามหาตนอยู่เรียกหา นาคีผู้พี่รีบตรงดิ่งมาตรวจตราหาว่ามี
บาดแผลตรงไหนหรือไม่ อันเพราะเนื้อตัวชาวฝั่งยามบาดเจ็บจึงเห็น
ได้ง่าย พนาสิจน์มีรอยข้ำที่แขนเล็กน้อยกับช่งขา รวากับว่าถูกกดทาง
เอาไว้ “พี่ท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

“ข้าหาได้เป็นอันใดไม่ แลตัวเจ้าก่อนไหม ไยเจ้าข้าถึงเพียงนี้”
นรินทิพย์ถามด้วยความห่วงใย ตอนที่เห็นน้องชายตนไปช่วยคนอื่น
ใจนางแทบจักสลาย ไม่ใช่จะไม่อยากให้ช่วยเหลือใคร นางแค่เป็นห่วง
เนื่องจากเหลือกันอยู่สองพี่น้องเท่านั้น

แลน้องเป็นชายก็หวาดหวั่น เพราะตอนอยู่ด้วยกันก็เจตนา
มัจฉา เกิดเห็นใจพวกครุฑาขึ้นมาตัวจักแยเอาได้

ดีที่สวรรค์เมตตาส่งผู้ช่วยเหลือมาช่วยไว้ทัน

“ข้าไม่เป็นไร รอยข้ำพวกนี้เล็กน้อยนัก” พนาสิจน์ตอบพลางยก

ยิ้มให้นาคีผู้ที่วางใจ “ว่าแต่เหล่านาคราชปลอดภัยดีหรือไม่ ข้าเห็นเลือดตรงทางเข้า”

“มีรอยดอยอมมีเจ็บเป็นธรรมดา นาคานาคีที่ไม่อาจรอดลงมาได้ กลายเป็นต้นธาร” คำบอกไบนั้นทำให้พนาสิจณ์ใจหายนัก เมื่อถอดความจึ้งรู้ว่าเราสูญเสียขนาดไปบางส่วน มิหนำซ้ำบางตนก็ถูกทำร้ายจนใจซ้ำ บ้างสูญเสียผู้เป็นที่รักพาให้ใจเสีย

มันเป็นสังขารของโลกที่บิดเบี้ยว เราไม่อาจช่วยเหลือใครให้รอดพ้นทั้งหมดได้

“แล้วปู่เฒ่าเล่า ท่านปลอดภัยหรือไม่”

“พี่เห็นอยู่ในวังวงกต คงบำเพ็ญเพียรให้ขนาดที่จากไป”

“...”

“เจ้าควรไปให้ท่านเห็นหน้า ท่านจักได้สบายใจที่เห็นเจ้าหวนคืน” พนาสิจณ์พยักหน้ารับพลางถอนหายใจเล็กน้อยยามกวาดตามองภาพตรงหน้า เหล่านาคานาคีกำลังช่วยกันรักษาแผล บางตัวสลักชื่อนาคที่ตายลงแทนศิลา เพื่อนำไปฝังใต้ต้นไม้ให้กลายเป็นต้นลำธารพร้อมสวดภาวนาให้สวรรค์มารับดวงจิต

ที่นี้เราไว้อาลัยให้แก่ผู้ถูกพรากชีวิตเช่นนี้ แลมีการบำเพ็ญเพียรให้อยู่ในศีลเพื่อให้ผู้คนศรัทธา

“พี่พนาสิจณ์!”

“นาคาน้อย”

หมับ!

ระหว่างทางเดินไปวังวงกต นาคาเยาว์วัยที่พนาสิจณ์ช่วยไว้ก็ปรากฏร่าง เจ้าตัววิบว้างมากอดหมับเข้าไปที่ขาขาว ส่งผลให้นาคาคู้โตกว่าเอื้อมมือไปลูบหัวปลอบโยน

“ขวัญเอยขวัญมาหนา เจ้าปลอดภัยแล้วในแดนนี้”

“ขอบคุณพี่นักที่ช่วยข้ากลับคืนถิ่น ถ้าไม่ได้ท่านข้าคงมีชื่อบนแท่นศิลาเป็นแน่” นาคาน้อยว่าพร้อมเหม่อมองศิลาที่ถูกสลักชื่อนาคีที่

ตาย เห็นแล้วอดเศร้าใจมิได้ เผ่าพันธุ์เราส่วนใหญ่ถูกฆ่าตายโดย
อันทพาลเหนือชั้น เหล่าครุฑาชอบโอบเชียวบุกรุกไม่ให้เกียรติกัน ทั้ง ๆ
ที่มีเคยรุกรานถิ่นเขาก่อน

เราอยู่ในที่ของเรา บนลำธาร ใต้สายน้ำตามถิ่นที่สร้าง
มีเพียงเจ้าเวหาเท่านั้นที่บ้าอำนาจ ถือว่าอยู่สูงกว่ามีสิทธิ์
รังความผู้อ่อนแอ

“เจ้าโชคคิดจากบุญที่ทำ ไม่เช่นนั้นข้าคงไม่เห็นเจ้ากำลังถูกจับ”
พนาสิจน์ถ่อมตัวให้ฟัง “หลังจากนี้เจ้าต้องระวังตัวให้มากหนา อยู่ใกล้
พ่อแลแม่ไว้จักได้ปลอดภัยจากพวกครุฑ”

“ข้าไม่เข้าใจเลยพี่พนาสิจน์ ไยพวกนกยักษ์ถึงชอบบุกรุกถิ่นเรา
นักหนา” ถ้ามตามประสาเด็กทำให้พนาสิจน์หลบตา “เราหาได้เคยไป
บุกรุกถิ่นเขาก่อนไม่ เหตุใดถึงโจมตีแดนนาคา”

“เมื่อเจ้าโตขึ้นจักเข้าใจวัฏจักรความเป็นมา”

“หือ?”

“ตอนนี้เจ้าไปพักเถิดหนา ยามตะวันตกค่อยขึ้นบาดาลไปเล่น
น้ำกัน” พนาสิจน์จำต้องตัดบทสนทนาไว้เพียงเท่านั้น เพราะหากให้
อธิบายคงยาวกว่าที่คิด เป็นเวลาเดียวกับที่แม่ของนาคาน้อยเดินมา
ตามพอดี จึงต้องปล่อยมือที่เกาะกุมกันอยู่นี้เข้าสู่อุโมงมารดา พนา-
สิจน์ยิ้มกับภาพที่เห็น เขาไม่รู้หรือกว่าไออุ่นแม่ นั้นเป็นเช่นไร

แต่คาดว่าคงอบอุ่นเหมือนตะวันก่อนสาย เห็นแล้วก็อดอิจฉา
ไม่ได้

เขากับบริทิพย์ไม่มีพ่อแม่เนีนา

พนาสิจน์ระบวยิ้มเมื่อแหวกพืชพรรณที่ปลูกบนหินแล้วพบ
แดนวังวงกต สถานที่นี้เป็นที่ลับสำหรับบำเพ็ญเพียรภาวนา พวก
นาคราชจักลงมาสดมนต์นั่งกรรมฐาน อันเป็นตัวอย่างให้พวกมนุษย์
ทำตามทั้งที่ไม่เคยเห็นของจริงด้วยซ้ำ

ชาวนาคเชื่อว่าถ้าบำเพ็ญบุญจนบารมีมากพอ จักสามารถขอ

พรได้ตั้งใจหวัง

บ้างขอให้ชีวิตยืนยาวไม่ป่วยไข้มาร บ้างขอให้ไปที่ใดก็ไม่ถูกจับ เป็นของหวง กระทั่งขอบุตรแม่ไว้คู่ครอง ไม่ว่าชายหญิงก็ล้วนมาขอพร ตามความประสงค์

พนาสิจน์เคยคิดร้องขอตามความปรารถนาตน หากแต่บุญยังไม่ถึงจึงต้องสะสมอยู่ทุกวัน

“พนาสิจน์”

“ปู่เฒ่า”

“ดีใจที่เจ้ายังปลอดภัยอยู่”

“คงเพราะผลบุญที่ปู่เฒ่าบอกให้ข้าทำ สวรรค์จึงยังเมตตาให้ข้ารอด” เจ้าตัวตอบพลางคุกเข่านั่งหมอบต่ำกว่าท่าน ปู่เฒ่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เชื่อกันว่าท่านเป็นตัวแทนสวรรค์ อีกทั้งเป็นผู้นำคำสอนมาเผยแผ่แก่เฝ้าพันธุ ฌ ที่นี้อยู่กันเช่นเครือญาติ ไม่มีนายหรือทาสมาข่มขู่ จึงไม่แปลกที่ต่างสนิทสนมกันทั้งหมด “แต่ข้าไม่อาจบอกได้เต็มปาก เพราะผู้ที่ช่วยข้า...”

“เป็นครุฑา”

“ปู่เฒ่า...”

“ข้าเห็นแล้วจากนิมิต” ปู่เฒ่าเอ่ยชัดทำให้พนาสิจน์หลุบตาต่ำ แม้ไม่อยากเชื่อก็ต้องยอมจำนนต่อคำทัก ครุฑาตัวนั้นช่วยเหลือเขาให้พ้นภัย ทว่าด้วยเนื้อตัวเปื้อนเลือดกับการกระทำแสนโหดร้ายน่าพาให้เขาใช้หางพัดหน้าอีกฝ่ายไป

พนาสิจน์รู้ว่าไม่ควรตอบแทนผู้ช่วยเหลือเช่นนั้น แต่จักให้เขาทำอย่างไร...

ถึงจะช่วยให้รอดตาย ทว่าอีกฝ่ายก็เป็นครุฑา

“ดูมันห่วงใยเจ้านักพนาสิจน์” นาคาหนุ่มเม้มปากบาง ไม่ตอบกลับคนใดกว่า “มันผิดแพกจากพวกนกยักษ์ใจอำมหิต แต่ใจเจ้ายังหวาดกลัวมันไม่สิ้นสุด”

“เขาเป็นครุฑ ตัวข้าเป็นนาค จักให้วางใจข้าก็มิอาจทำได้” พนา-
สิจน์ว่ากลับไป “ทั้งที่ข้าอยากขอบคุณน้ำใจ แต่กลับสะบัดหางฟาด
เข้าใส่...”

“นั่นข้าก็เห็นในนิมิตเช่นกัน” ปู่เฒ่าพยัคหน้า นิมิตของเขาได้มา
จากการบำเพ็ญเพียรอย่างหนัก “คงเพราะอดีตที่พ่อแม่เจ้าถูกพราก
ดวงจิต เจ้าจึงไม่อาจรับความช่วยเหลือจากมันได้เต็มทีนัก แต่พนา-
สิจน์เอ๋ย สัตว์โลกล้วนเป็นไปตามกรรม แลทุกคนหาได้เหมือนกันหมด
ไม่”

“แต่ครุฑานั้นอันตราย เราควรอยู่ให้ห่างจากเขาไว้”

“งั้นโยเจ้าจึงทิ้งเกล็ดให้มันเอาไป”

“ข้า...!”

“เจ้ามีใจให้ครุฑตัวนั้นใช่หรือไม่ พนาสิจน์”

ฤๅฤๅกรึกล้อนาคา ๒ ก๊วนชมจันทร

“ปู่เฒ่าพูดเรื่องอะไร ข้าหาเข้าใจไม่” พนาสิจณ์ลนลานตอบกลับ รีบหลบตาเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายรู้ว่าตนกำลังผิดศีล “เกลียดข้าชอบหลุดเป็นอาจิน ข้าหาได้ถอดเกล็ดทิ้งให้ผู้ใดมารักมาหลง ปู่เฒ่าก็รู้ว่าการถอดเกล็ดให้ใครสักคนนั้นหมายความว่า...”

“มีใจให้มัน” ปู่เฒ่าขัดขึ้น “ข้ารู้เรื่องนั้นดีหนาพนาสิจณ์”

“เช่นนั้นไปปู่เฒ่าคิดว่าข้าถอดเกล็ดทิ้ง ในนิमितแจ่งท่านเช่นนั้นหรือ” นาคาหนุ่มถามด้วยความใคร่รู้ เพราะเขาไม่มีบุญขนาดเห็นการกระทำของใครเช่นปู่เฒ่าได้ แต่เรื่องนี้มีจำเป็นต้องถามนิमित ในเมื่อเจ้าตัวรู้ดีแกใจว่าทำอันใดไว้

แลคำพูดนั้นทำปู่เฒ่ายกยิ้มมุมปากคล้ายหยอกล้อนาคาหนุ่มให้เลิกลัก

“ไปท่านมองข้าด้วยสายตาเช่นนั้น ท่านมีสิ่งใดในใจหรือ”

“ข้าจักไม่พูดให้เจ้ารู้หรือหนา แค่อยากให้เจ้าได้ตรัสตรงให้ดีกว่าก่อนว่าทำผิด” พนาสิจณ์หลบตาอีกที “เกล็ดนาคานั้นหลุดร่วงเป็นอาจิน แต่มีที่หนึ่งหาได้เคยหลุดไม่ เป็นเกล็ดแข็งปกป้องภายในผู้ใดได้ไปนับว่ามีบุญหนัก”

“...”

“หากนาคานาคิตินโดยอมถอดให้เท่ากับฝากใจว่ารัก เป็นของต่างหน้าให้เขารู้หน้าว่าตนมีใจให้” นาคาอาวูโสเล่าเรื่องที่พนาสิจนรู้ดีแกใจ มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสืบต่อกันมาว่า หากรักใครชอบใครเราจักถอดเกล็ดที่แข็งที่สุดในร่างให้ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความรู้อีกในทางที่ดี

แต่ใครรักจริงหวังแต่งงานจกยอมถอดเกล็ดให้คนรักก้าวขึ้น ร้อยเรียงเป็นสร้อยเป็นกำไลหรือสิ่งใดก็ได้แทนความรัก หากสวมใส่จักได้รับเคราะห์นอกรั้วไม่เข้าจนกว่าจักหมดอายุขัย

โบราณท่านเรียกว่า *กระษัตราษเพรียกหารัก*

มีไว้เพื่อปกป้องคนรักให้อยู่เคียงกายกัน

“นี่มีไข่ครั้งแรกที่ข้าเห็น เจ้าจกข้าฆ่าแกงจนหลงลืมหรือไร”

“ข้าหาได้คิดเช่นนั้นไม่ ท่านแข็งแรงแลความจกก็ยังดี” พนาสิจนรีบแก้ตัว เขาไม่อาจปิดบังผู้รอบรู้ตนนี้ได้ “แต่ไข่ข้าต้องทำเช่นนั้นกับครุฑาด้วยแล้ว ปู่เฒ่ารู้แกจิดว่าเผ่าเราไม่ถูกกัน”

“เผ่าไม่ถูกกันก็จริงเช่นเจ้าว่า แต่ตัวเจ้าคิดสิ่งใดยอมรู้อยู่แก่ตน”

“...”

“หรือเจ้าจกเพิกเฉย คิดว่าข้าเลอะเลือนตามอายุก็ยอมได้ แต่ข้าหาใช่พวกผิดศีล” ถ้อยคำคล้ายตำหนิพนาสิจนที่หลอกลวงเขาก่อนหน้านี้ เขาคือผู้มีบุญบารมียอมเห็นนิมิตจริงหาใช่ความลวง “เจ้ากับเขามิกรรมร่วมสร้างด้วยกันมา สุดแท้แล้วแต่โชคชะตาจกนำพาได้”

“นิมิตบอกท่านหรือปู่เฒ่า”

“หาใช่เรื่องที่เจ้าควรสนใจ วันหนึ่งเจ้าจกเข้าใจความเป็นมาของเจ้าแลเขา” นาคาหนุ่มถึงกับขมวดคิ้ว เขานั้นนอยากรู้ว่าปู่เฒ่าเห็นสิ่งใดจึงกล้าพูดเช่นนั้น เสียดายที่ท่านไม่ยอมชี้แจงให้รู้ความกัน กลับเลือกปิดบังตั้งวงวงกตที่หาทางออกไม่ได้ “ตอนนี้ปล่อยให้เป็นที่ของโชคชะตาเถิดหนา แม้มันจกพาเจ้าไปถึงสุดขอบฟ้าก็ตามแต่บุญกรรม”

“หากโชคชะตานำทางผิด ข้าจักทำเช่นไรเล่า” พนาสิจณ์เอ่ยถาม คล้ายกังวล “ข้าไม่อยากจะตนเองเป็นต้นเหตุให้เฝ้าพันธู์ไม่เป็นสุข”

“พนาสิจณ์เอ๋ย ความรักหาใช่เรื่องผิด โลกนี้มีสิ่งที่ดีที่ไม่ถึง มากนักหนา”

“แต่ปู่เฒ่า คำโบราณท่านว่า...”

“เจ้าอย่าเอาคำโบราณมาตีตรา ชีวิตเป็นของเจ้า เจ้าต้องหาผู้หาทางด้วยตนเอง” ปู่เฒ่าสอนพร้อมหยิบหมากพลูมาเคี้ยวต่อหน้า พลังจับจ้องหลานนาตาที่หลุบตานิ่งคิด เขาเข้าใจนาตาเยาว์วัยตนนี้ ดี เพราะไม่มีพ่อแม่ชี้้นำจึงมักเดินหลงทาง พี่สาวก็เชื่อว่าสั่งสอนให้ปลง กลับกันแล้วชอบเน้นย้ำให้คำตักเตือนจนฝังเข้าสู่ใจ

โบราณท่านว่าครุฑาอันตราย หากไม่ระวังจักต้องโดนกัดกินถึง ดวงจิต

เช่นเดียวกับพ่อแม่ของพนาสิจณ์ที่โดนจนกลายเป็นแผลใหญ่ แม้นาตาหนุ่มจักเกิดไม่ทันเรื่องราว ทว่าก็รับรู้จากพี่สาวที่บอกเล่าให้ ฟัง

เลยถือเป็นแผลเป็นที่ไม่มียาใดรักษาได้

“จงตัดสินใจเอาเองหนา พนาสิจณ์เอ๋ย” เจ้าของนามเอาแต่ เจียบ ไม่อยากขัดผู้ใหญ่ให้ตนดูเลวร้าย ยิ่งกว่านั้นปู่เฒ่าก็ให้คำแนะนำ มาแล้ว เหลือแค่เขาจักคิดต่อเองอย่างไร พนาสิจณ์หลุบตามองชนปีก กับดอกไม้รายเรียงรอบข้าง วนคิดมาว่าโชคชะตาจักเล่นกลอันใดอีก เล่า

ทว่าคงมีแต่สวรรค์กับปู่เฒ่ากระมังที่รู้ได้ว่าสิ่งใดจักเกิดขึ้นอีก ส่วนผู้ที่ไม่มีบุญทำได้เพียงลุ้นแลระวังตัวให้ดี

โดยเฉพาะพนาสิจณ์ที่มีนัยกษัตริย์คอยเฝ้ามอง

“ข้าขอตรองดูก่อนแลบำเพ็ญเพียรเพิ่มบุญ”

หวังว่าโชคชะตาจะไม่แก้งกัน

หลังจากตอนนั้นนาคาหนุ่มขอตัวไปทำสิ่งอื่น เขาไปช่วยหา กับหาลาให้ปู่เฒ่าได้กินก่อนค่ำมืด เหล่านาคานาคินอื่นเริ่มคืนถิ่น กันทีละน้อย บางส่วนเข้ามานั่งสวดมนต์ในวังวงกตเพื่อส่งดวง วิญญาณผู้ล่วงลับขึ้นสวรรค์ วันนี้แม่น้ำจึงมีหยาดใสเพิ่มขึ้นตามจำนวน ผู้ที่จากไปไกลกัน

ช่วงกลางดึกคืนนั้นพนาสิจน์จึงว่ายน้ำขึ้นมาชมจันทร์

“ขอให้สวรรค์เมตตาพวกพ้องข้าด้วยเถิด” เจ้าตัวพนมมือยกไหว้ ภาวนาให้ดาราบนฟ้าส่งถ้อยความนี้ไปถึงสวรรค์ พลางเหม่อมอง พระจันทร์ที่ส่องแสงสว่าง พาให้เกล็ดหางต้องแสงระยิบระยับน่าจับตามอง เพลานั้นพนาสิจน์ครุ่นคิดถึงคำที่ปู่เฒ่าบอก เขาเลื่อนสายตามอง ตรงทางที่มีเกล็ดใหม่แทรกขึ้น

ยามเราถอดเกล็ดหรือสลัดหลุดตามอายุ ตรงนั้นจักมีเกล็ดงอก ใหม่จนกว่าจักสิ้นอายุขัย

พนาสิจน์ลู่เกล็ดงามสลัดกับมองชนปีกที่เขาพกดติดตัวไว้

พินิจถึงการกระทำคล้ายกับคำพูดที่ได้ฟังไป

‘เจ้ามีใจให้ครุฑาตัวนั้นใช่หรือไม่ พนาสิจน์’

“มีใจหรือ...” พิมพ์กับตนเองคล้ายให้หัวใจช่วยคิด ทว่าไม่ว่า ใครจักช่วยคิดจักเป็นใครคิด สุดท้ายเขาก็ต้องหาคำตอบด้วยตนเอง อยู่ดี ไม่มีใครยุ่ง ร่างเล็กถอนหายใจใช้หางยาวไล่ผิวหนังน้ำไปมาเพิ่มความ ชุ่มฉ่ำ พลันสายลมก็พัดกลิ่นหอมของบุษบามาเข้ากัน “หอมจัง ไย ดอกไม้ของพี่ทัณฑ์ถึงหอมเช่นนี้”

เจ้าตัวสงสัยว่าเย็นย่ำปานนี้แล้วไยดอกไม้ที่ครุฑาหนุ่มฝากไว้ ยังคงผลิหอม อีกทั้งยังสวยสดเหมือนเพิ่งเด็ดมา ชวนให้พนาสิจน์ รื่นรมย์ใจ

เขามีความสุขยามอยู่ท่ามกลางหมู่มวดดอกไม้ แม้บนบกจัก อันตราย... แต่เขาก็ยังชอบใจที่ได้ขึ้นมาเล่นลม

“ต้นไม้ข้าตายเสียแล้ว”

พนาสิจน์ส่ายหน้าเมื่อเห็นต้นไม้ที่เขาปลูกล้มหัก สาเหตุมาจาก
ครุฑาคลั่งรักที่มาช่วยเขาไว้ นาคาหนุ่มจึงเคลื่อนกายเลื้อยหางไป
ลูบไล้ลำต้นที่ล้มหมายอยู่ใกล้ตอ เขาเสียดายยิ่งนัก กว่าจักพุ่มพักต้น
กล้าให้เติบโตใหญ่นั้นใช้เวลามากมาย ทั้งที่คิดว่ามันจักทนแรงลมได้กลับ
เปราะหักง่ายยามโดนพลงกาย

จักซ่อมแซมพื้นฟูเช่นของทั่วไปก็หาทำได้ไม่ เหล่าพฤษชาเป็น
สิ่งเดียวที่ตายแล้วจักลาโลกไป ทำได้เพียงแค่ปลูกต้นใหม่

“ข้าไว้อาลัยให้เจ้าหนา เจ้าจักได้เกิดเป็นต้นกล้าใหม่ให้ร่วมเงา”
ร่างเล็กกระบายยิ้มวางมือลงบนต้นไม้แล้วสงบนิ่ง ก่อนจักวางดอกไม้
ของครุฑาตัวนั้นลงบนตอติดดิน ไม่ลืมเก็บขนปีกไว้ในอาภรณ์ที่สวมใส่
จากนั้นหลับตาลงสวดมนต์ภาวนาให้โชคชะตาเห็นใจ โปรดจงช่วยให้
ต้นไม้ใหญ่กลับกลายเป็นต้นกล้าใหม่

พลันเสียงแปลกประหลาดก็มาพร้อมการสั่นไหว ตอนที่พนา-
สิจน์กำลังพนมมือไหว้

“จู่ ๆ ต้นไม้ที่แฉ่งไปก็กลับย้ายกายกลับมาต่อติดกันเช่นเดิม
“นี่มันเรื่องอะไรกัน” พนาสิจน์ชะงักเบิกตากว้างด้วยความ
ตกใจ “ไต่ต้นไม้ถึงกลับมามีชีวิตได้”

“เพราะพีเมตตามันให้กลับมาเป็นร่วมเงาให้น้องอย่างไรเล่า”

“เอ๊ะ!”

“เจ้าขึ้นมาชมจันทร์ใช่หรือไม่”

“!”

“ให้ที่อยู่เคียงเจ้าหนา พนาสิจน์ :)” ลิ้นคำนั้นนาคาหนุ่มก็รีบ
หันขวับไปมองเจ้าของเสียงก่อนจักต้องตกใจกับความใกล้ชิดที่ติดหลัง
ครุฑาหนุ่มยกยิ้มเมื่อเห็นอีกฝ่ายถอยจนหลังติดกับต้นไม้เป็นเหตุให้
เขารุกหน้าได้ วางมือลงบนไม้ใหญ่ก็ตัวไม่ให้พองนอยเลื้อยหนี

“ทะ...ท่าน!” ร่างเล็กตื่นตระหนก หัวใจเต้นแรงไม่เป็นคำ “ทะ...
ท่านมาทำอะไรที่นี่ ไม่ดี ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้ละ!”

“พีหาได้กักขังเจ้าไม่พนาสิจน์ พีแค่วางมือลงตรงนี้เพื่อยึดเส้น
ยึดสาย” หยกยกเข้าให้อีกคนเล็กล็กไวววาย ถึงอย่างนั้นพนาสิจน์ก็รู้ดี
ว่านี่คือความประสงค์ของพอนกยักษ์ “เจ้านั้นแลที่เป็นฝ่ายมาอยู่ใน
อ้อมกอดพี คงโยยหาพีใช่หรือไม่”

“ข้าจักโยยหาท่านเพื่ออะไร ท่านเป็นครุฑา...”

“ครุฑาที่หลงรักนาคาเช่นเจ้าหัวปีกหัวป่า :)”

“...!”

“พีคิดถึงเจ้านัก อย่าหนีจากพีเลยพนาสิจน์” น้ำเสียงที่ใช้
ฟังดูอ่อนหวานกว่าก่อนหน้านี้ ราวกับครุฑศึกตัวนี้ยอมแพ้พ่ายให้แก่
ผู้ที่ต้อยกว่า อันมีผลให้พนาสิจน์ที่กำลังคิดหาทางหนีหลบตา เขาไม่
ควรจักเชื่อใจครุฑาเพราะอีกฝ่ายอาจใช้กรงเล็บจับเขากลับถิ่นก็เป็นได้

ทว่าทัศนทัตเขาไม่เหมือนครุฑาตัวอื่น เขาเพียงแค่อยากใกล้ชิด
น้องนาคาที่เขาหมายตาไว้

เมื่อตอนกลางวันก็ทำเรื่องใจร้าย จึงเฝ้าบินวนรอน้องขึ้นจาก
น้ำนี้อย่างไร

“พีขอเพียงยลเจ้าสักนิด ให้หัวใจดวงนี้ลุ่มหลงเจ้ากว่าแต่ก่อน”
ทัศนทัตเวทระบายยิ้มบางพร้อมกับยื่นหน้าเข้าไปใกล้น้อง “แม้นี่จักเป็น
เพลาค่าที่ว่าความงามเจ้าก็หาพ่ายจันทราส่อง เกล็ดก็งามไม่เป็นรอง
ให้ใครเหนือ มากกว่านั้นคือดวงหน้าผ่องที่ประจักษ์ลึกอยู่ในใจพี”

คำเกี้ยวพาราสีมีผลกับหัวใจดวงนี้ที่ฟังอยู่ พนาสิจน์พยายาม
บอกตัวเองว่าให้ดังสติไว้ อย่าหลงไปกับคำเซยชมแสนหวาน ครุฑานั้น
อันตราย ระวังมันจักกางปีกจับตัวเรากลับบ้าน

โดยเฉพาะครุฑศึกตรงหน้า

แลดูเขาอยากพานาคาหนุ่มไปพุ่มพักจนตัวสิ้น

“ไหนจักเนื้อตัวกรุ่นหอมนี้...” ยื่นหน้าเข้ามาใกล้อีกนิด ดอมดม
กลิ่นดอกไม้ที่ฟุ้งตัวอีกฝ่าย “ช่างหอมเยี่ยงบุษบา”

“ทะ...ท่านล่อลวงข้าเกินไปแล้วท่านครุฑา”

“เหตุใดเจ้าไม่เรียกพี่ว่าพี่ทัณฑ์เล่าน้องนาคา”

“ข้า...”

“เจ้ายังไม่วางใจพี่อีกหรือ” ถามเสียงแผ่วคล้ายน้อยใจที่ไม่เคยได้ยินอีกฝ่ายเรียกชื่อ ทำเอานาคาหนุ่มที่มีนิสัยเห็นใจคนอื่นถึงกับเม้มปากแน่น เขารู้ดีว่าทัณฑ์เทวต่างจากครุฑตัวอื่น หาได้เคยมีความคิดที่อยากรังแกเขาไม่ แต่อีกฝ่ายหมั่นป้อนคำหวานเช่นนี้จึงพนาสิจน์จึงไม่อาจเชื่อใจได้เต็มที่

ถ้าเกิดขอมใจอ่อนให้คนพี่แล้วถูกดัดหลัง กางปีกจับเขาโฉบบินจักเป็นเช่นไร

“เราสองต่างเผ่าต่างพันธุ์ จักให้ช้านับท่านเป็นพี่เป็นน้องได้อย่างไร”

“พี่ก็หาได้อยากเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเจ้าไม่ พี่นั่นหมายใหญ่อยากเป็นคู่เจ้าต่างหาก” พุดออกมาให้ขวยเขิน ติดแค่พนาสิจน์ต้องเก็บความรู้สึก จักให้อีกฝ่ายรับรู้ถึงความลับในใจไม่ได้ “พี่เฝ้ารอเจอหน้าเจ้าทุกเพลลา อยากใกล้ชิดนักหนาให้เจ้ารู้ใจพี่”

“เหตุใดข้าต้องรู้ ท่านควรกลับถิ่นมิใช่มาป่วนเป็ยลระแวกนี้” แสร้งเมินต่างจากความรู้สึกจริง “หากใครเห็นท่านที่นี่จักโดนลงทัณฑ์เอาได้”

“เจ้าหวังพี่รียอดรัก กลัวพี่จักไม่มาให้เห็นหน้า?” ฝ่ายนั้นหรีตาลงจับผิดทำเอาพนาสิจน์ลนลาน “แท้จริงใจเจ้าก็หมายพี่เช่นกันสิหนามิเช่นนั้นคงไม่ถอดเกล็ดมาให้พี่ทุกคราที่เจอกัน”

“เอ๊ะ!?” คำพูดนั้นทำพนาสิจน์เบิกตากว้าง ลากสายตามาสบกับนัยน์ตาทรงอำนาจที่เต็มไปด้วยความเอ็นดูเขา แม้กายจักเป็นครุฑก็เชื่อว่าจักไม่รู้อธรรมเนียมพวคนาคราชาไม่ เช่นเดียวกับที่เขาทิ้งขนปีกพร้อมดอกไม้ นั่นก็เพื่อแสดงถึงการหมายรักแต่ผู้รับไม่ต่างกัน

เรื่องพวกนี้สองเผ่ารู้จักกันดี เขาถึงได้มั่นใจว่าน้องนาคาผู้นี้มีใจให้ตน

ติดแค่ว่าน้องนั้นปากหนักทว่าใจเบา ทั้งที่ปากโล่งกลับแต่ในใจ
ยอมมอยากให้เขาอยู่ต่อแน่นอน

“ท่านพูดเรื่องอะไร ข้าหาเข้าใจไม่” พนาสิจณ์หลบตา “ข้าควร
ลงใต้บาดาล ป่านนี้พี่ข้าคงเป็นห่วงแล้ว”

“ยามเจ้าอายุพี่ ช่างน่ารักเสียจริง”

“เข้าใจ...”

“พี่อยากพาเจ้าไผบินไปที่วังเสียนักหนา ถ้าได้ทำเช่นนั้นพี่คงจัก
สมอุรา แลพี่จักพุ่มพักเจ้าให้อยู่ข้างกายาชั่ววันรันดร” คนได้ฟังถึงกับ
สะดุ้งเพราะคิดว่าคนพี่จักลักพาตัวเขา เลยพยายามจักดินออกจากวง
แขน พี่ครุฑก็ยอมผละออกเหมือนเอาใจคนน้องให้ปล่อยวาง “เสียดาย
นักที่พี่ต้องทำตามประเพณี ไม่เช่นนั้นมันจักเป็นการดูหมิ่นเกียรติเจ้า
ให้อายหน้า”

“เช่นนั้นก็อย่าเอ่ยถ้อยคำคลั่งรักให้มากหนา ท่านทำให้ข้า
หวาดหวั่นกลัวท่านจักจับกิน” พูดด้วยสีหน้าไม่สู้ดีทั้งที่คนพี่ไม่ได้มี
เจตนาปองร้าย “แต่นี้ท่านยังไม่พอใจอีกหรือ เพลานี้ดีก็ตื่นมากแล้ว
หนา ท่านควรกลับได้แล้ว แลอย่าได้หวนคืนมา”

“ไยเจ้าชอบไล่พี่นักหนา เจ้าไม่คิดถึงพี่เลยรีพนาสิจณ์” คำถาม
นั้นทำเอาน้องไม่รู้จักตอบเช่นไรดี ทว่าคนพี่กลับเลื่อนสายตาไปสะดุด
กับดอกไม้ที่วางตรงต้นพฤกษา เขาจำได้ดีว่านั่นคือดอกไม้ที่เขาเป็น
คนนำมา ต่างตรงที่ว่ายามนี้มันไม่มีชนปีกเขาเคียงข้าง

มีเพียงบุษบาที่ยังไม่เหี่ยวเฉา เนื่องจากเขาร่ายมนตร์ให้อยู่ยง
คงกระพันเช่นเดียวกับชนปีกที่เด็ดให้

พอเห็นเช่นนั้นความน้อยใจก็มลาย

“นี่เจ้าเก็บชนปีกพี่ไว้ข้างกายริน้องนาคา”

“เข้าใจ...”

“ไยมันไม่อยู่กับบุษบาที่พี่มอบให้เจ้า” ถามทันทีเป็นการกดดัน
พาให้ร่างบางอีกอึก หากยอมรับก็เท่ากับรับคำว่ามีใจให้เขา แต่ถึงไม่

ตอบร่างสูงก็พอจะได้จากแก้มแดงๆ ที่ถูกแสงจันทร์อาบไล่เฉลยให้
กัน “เพลานี้เราอยู่กันเพียงสอง เจ้าจ๊กวางความวิตกกังวลก่อนได้หรือไม่
เพื่ออยากให้เจ้าเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องตรองอะไรให้มากมาย”

“เป็นท่านก็พุดง่าย ท่านหาได้กลัวอันใดไม่”

“แลเจ้ากลัวอันใดเล่า พี่จ๊กได้ปิดเป่าไป”

“...”

“เพื่ออยากให้เจ้ามีความสุขยามได้อยู่เคียงพี่หนา พนาสิจน์”
เจ้าของนามได้แต่คิดว่าไยเขาถึงไม่มีความกล้ามากกว่านี้ ทั้งที่ตอน
ต่อสู้อีกตั้งทุกความสามารถออกมาอย่างดี ทว่าพออยู่ต่อหน้าครุฑา
ตัวนี้กลับหวาดระแวงไปหมด

หากมีผู้ใดมาเห็นคงตราหน้าเราสองคนเป็นพวกนอกคอก ถึง
ปู่เฒ่าจ๊กบอกว่าความรักไม่ใช่สิ่งผิด แต่กับสองเผ่าที่ไม่ถูกกันเช่นนี้
จ๊กให้วางใจได้อย่างไร

เขาไม่คิดเห็นแก่ตัวกลัวว่าตัวเองจ๊กไม่ปลอดภัย กลับกันแล้ว
เขาหวั่นว่าอีกฝ่ายจ๊กถูกปองร้าย...

พี่ท่านเป็นครุฑาศึกย์อมโดนโทษหนักกว่า

แลคนพี่คล้ายอ่านความคิดออกถึงได้ก้าวนำหน้า วางมือลงบน
แก้มขาวให้ร่างเล็กรับรู้ถึงไอร้อนที่ส่งผ่านมา จากนั้นจึงให้น้องสบตา
เป็นเพลเดียวกับที่จันทร์ทาส่องแสงลงมาตกกระทบบดวงตาสีธารน้ำ
เพลานั้นทัศนัต์เทวารู้สึกเหมือนใจเขาร่วงหล่น มีใช่แค่ดำดิ่งสู่ธารใด

แต่เป็นมหาสมุทรใหญ่ที่คาดเดาความลึกมิได้ พลันถูกน้ำวนดูด
กลืนมิอาจถอนตัวหลุดจากบ่วงนาคราชตนนี้ได้

“พี่รักเจ้าเหลือเกิน” เขาเอ่ยอย่างไม่ขวยเขินกับถ้อยคำแสนน่า
อาย “รักเจ้ามากเหนือสิ่งอื่นใด ทั้งดาวทั้งเดือนพี่ยกให้เจ้าได้ หรือจ๊ก
ถูกเจ้าเอาเท้าเหยียบออกก็ยินดี”

“ข้าไม่เคยต้องการสิ่งเหล่านี้ มันหาได้สำคัญกับข้าไม่”

“เช่นนั้นบอกพี่หน่อยสิพี่องุ่นน้อยว่าเจ้าหมายถึงใด พี่จ๊กเอามา

ถวายเป็นหยอดยาใจของพีในเร็ววัน” ความลุ่มหลงนั้นมาพร้อมความ
ใกล้ชิด ครูทาหนุ่มแทบไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังจมดิ่งในห้วงรักมากเพียงใด
พนาสิจณ์เองก็หาได้หนีจากไม่ แม้ใจยังลึงเลแบ่งเป็นสองฝ่าย เวลา
นี้กลับยอมให้พีเขาแต่ต้องตามประสงค์

อีกทั้งยังซ่อนตามองประหนึ่งสะกด หลบตาเป็นบางครั้งยาม
ใจเต้นไม่เป็นสำ

เขาพยายามบอกตัวเองว่าอย่าติดกับครูทาได้เงาจันทร์
อย่าไว้ใจคำหวานของพีท่าน...

“หรือเจ้าจักบอกทีหลังตอนเราพลอดรักกัน”

“ซ้า...”

“พีหลงเจ้านัก”

“...”

“พียอยาก...กลืนกินเจ้าทั้งตัวทั้งตน” สิ้นคำหวานคนน้องก็
เพลอหลุดยิ้ม นึกอยากถามพีท่านว่าเหตุใดจึงเกี่ยวเขาแก่นัก ไม่
ขวยเงินกับคำปากว่าบ้างหรืออย่างไรกัน เพราะคนพึงนั้นแทบลมจับ
ล้มลงบนดิน

ทัศน์เทวาโน้มหน้าลงไปอีกจนแทบชิดริมฝีปากอีกฝ่าย ใ
ปลายนิ้วโป้งได้แก้มน้องนาคาให้เงหน้าเตรียมรับจุมพิตชวนฝัน

เพลานั้นพนาสิจณ์พลันหลับตาคล้ายยินยอมให้พีเขาทำตามใจ
อีกเพียงนิดเดียวก็จักแนบชิดกัน

“กูเหมือนได้ยินเสียงคนคุยกัน”

“!”

“มึงได้ยินเช่นนั้นไหมไอ้สังวาล”

ยังไม่ทันได้พลอดรักตามที่หวัง ลู่ๆ ก็ได้ยินเสียงใครบางคนดัง
ขึ้นพาให้พนาสิจณ์รีบถอยกรูด เบือนหน้าหนีจนพีครุฑแทบหน้าคั่ว

“พนาสิจณ์ไยเจ้า...!”

“มีคนมา”

“หือ?”

“หลบก่อนเถิด หากใครเห็นจักเป็นเรื่องใหญ่” นาคาหนุ่มพูดด้วยความห่วงใย ไม่วាយกวาดตามองหาต้นเสียดก่อนจักเห็นเงาคณคืบคลานมาใกล้ จึงรีบวิ่งพื้ท่านให้หลบหลังต้นไม้ใหญ่ ไม่ลืมคืนร่างทั้งกาย จักได้ไม่มีใครเห็นว่าเป็นครุฑเป็นนาคาให้โดนจับผิดได้

หากมีใครพบว่าพวกเขากำลังพลอดรักกันจักเป็นเรื่องใหญ่ แม้จักนึกแปลกใจที่เพลานี้ยังมีคนมาป่วนเปื้อนให้ได้เห็นก็ตาม

“หลบอยู่ในอ้อมกอดพื้จักได้ไม่มีใครเห็นตัวเจ้า” ทณฑ์เทวาทที่ตัวใหญ่กว่าตั้งน่องนาคามากอดไว้ ต้นอีกฝ่ายให้แนบกับไม้ใหญ่ ใช้ร่างกายตนบดบังไม่ให้ใครเห็น ทำเอาพนาสิจน์ลั้งเล พยายามขึ้นตัวออกแล้วส่ายหน้าไล่

“เซ่นนั้นท่านจักโดนเอาตัวไป แลข้าไม่อยากจะให้ท่านโดนลงทัณฑ์”

“อย่าได้กังวลยออดรักของพื้ ไม่มีผู้ใดกล้าทำร้ายพื้ทั้งนั้น” ยกยิ้มพลางเกลี้ยเส้นผมที่ลงมาปรกหน้าห้องไปตัดหูให้ด้วยความรัก “เชื่อในตัวพื้เถิดหนา หากเจ้าโดนจับพื้แน่แท้ที่จักบ้าคลั่ง ไม่ต่างจากตายทั้งเป็น”

ความห่วงใยสะท้อนออกมาทุกอณู แสดงให้เห็นว่าทณฑ์เทวารักพนาสิจน์มากแค่ไหน เสียตายที่ไม่มีเวลาพินิจหรืออวยความคลั่งรักของพื้ท่านได้มากนัก เนื่องจากผู้มาขัดจังหวะกำลังเดินมาทางนี้ ทณฑ์เทวารายมนตรีไม่ให้พวกมันเห็นว่าพวกเขาอยู่ตรงนี้ จักได้ไม่กลายเป็นเรื่องใหญ่

ทว่ามันผู้หนึ่งหาได้สนใจไม่ พอสหายมันเอ่ยถาม ก็ตอบกลับพร้อมไหวไหว

“กุหาไฉน” มนุษย์นาม ‘สังวาล’ เอ่ยเสียงนิ่ง ที่ต้องเรียกว่ามนุษย์เนื่องจากไม่รู้ว่ามีปีกหรือมีหาง รู้แค่ว่ากายภายนอกเป็นมนุษย์อันเป็นเผ่าพันธุ์ที่อยู่ตรงกลาง จักมีแค่อำนาจจากดวงตาเท่านั้น ที่ดูน่าหวาดหวั่นเกินคาดเดา “เพลานี้จักมีใครมาพูดมาบ่น พวกครุฑ

มันไล่พวกนาคต่ำตมลงบาดาลกันหมด ไม่เหลือผู้ใดมาขัดขวางกูได้”

“พวกนั้นเป็นใครกัน ไยดูลึกลับเหมือนพวกกระทำความผิด”
พนาสิจน์ถามเสียงแผ่ว เขาไม่เคยเห็นคนพวกนี้มาก่อน ทัญท์เทวาก็
คิดเหมือนน้อง คงต้องรอดูไปก่อนเพื่อพวกมันจักเผยความลับ

มนุษย์สองคนเดินมาหยุดอยู่ริมลำธารพลางสอดสายสายตา
ตรวจสอบว่ามีใครแถวนี้ไหม เพลานั้นนาคาหนุ่มขยับเข้าหาครุฑาศึก
อีก ไม่วายดึงพื้ท่านให้ขยับมาชิดใกล้ หากจักรอดก็ต้องรอดด้วยกัน
เขาไม่ยอมให้อีกฝ่ายมาเสียดสะให้ถู้นำตัวไป

“เจ้าอย่าทำให้พื้อยากกอดเจ้าทั้งตัวได้หรือไม่ พื้หาได้มีความ
อดทนสูงนัก”

“ยามนี้ท่านยังอยากพลอดรักข้าอีกหรือ ไยระคะท่านมากนัก”

“เพราะพื้รักเจ้าหมดหัวใจอย่างไรเล่า จึงอยากกอดเจ้าทุกเพล
ทั้งเข้าเย็น”

“หาควรเป็นเพลานี้ไม่”

“พื้ห้ามตนไม่ให้คลั่งรักเจ้าไม่ได้หรือหนานา พนาสิจน์” เจ้าของ
นามได้แต่ส่ายหน้าให้แก่ความคลั่งรักของพ่อครุฑา ถึงอย่างนั้นเพล
นี้ก็ไม่ใช่เหมาะจักมาได้เถียงกัน พวกเขาหันกลับมาสนใจพวกมนุษย์นั้น
อีกครั้ง ก่อนเห็นว่าพวกมันหยิบบางอย่างออกมาจากท่อผ้า

ทั้งสองพยายามเพ่งมองว่ามันคือสิ่งใดกัน มันเหมือนเพชร
นาคราช ทว่ารูปทรงแตกต่างจากที่เคยเห็น ยามดวงจันทร์สาดแสง
ตกกระทบมันดูเรืองรองคล้ายล่อลวงดั่งจันทร์เพ็ญ ทำเอาผู้พบเห็นได้
แต่สงสัยว่ามันเป็นเช่นนั้นได้อย่างไรกัน

“นั่นคือสิ่งใดกัน ไยเรืองรองดั่งอัญมณีล้ำค่า” พนาสิจน์ถามขึ้น
มา “ท่านเคยเห็นมันมาก่อนหรือไม่”

“พื้ก็มีแน่ใจ มันเหมือนเพชรนาคราชจากเผ่าเจ้า” ทัญท์เทวา
ตอบกลับ “แต่รูปทรงกับแสงสีหาได้เหมือนกัน บางทีอาจจักเป็นเพชร
มนตร์ขลังกระไรสักอย่าง”

“เช่นนั้นพวกเขาคิดนำไปทำสิ่งใด ข้ารู้สึกว่ามันจักไม่ถูกใช้ในทางที่ดีนัก”

“รอดูไปก่อนเถิดนายอดรัก บางทีมัน...”

“จงแสดงฤทธาของเจ้า”

“อึก!”

“ทณฑ์เทวา!” ยังไม่ทันที่พีท่านจักพูดจบ ลู่ ๆ มนุษย์ผู้ที่กำอัญมณีแปลกประหลาดก็เอ่ยขึ้น พลันสิ่งนั้นก็ส่องแสงสว่างมากกว่าเดิมคล้ายรับคำสั่ง แสงสีแดงสาดส่องไปทั่วหาได้มีผลกับนาคาหนุ่มไม่ต่างจากทณฑ์เทวาที่กายร้อนดั่งไฟ เขายกมือกุมอกตัวเองส่งเสียงร้องเจ็บปวดให้พนาสิจันต์ตกใจ

ดีที่ครุฑหนุ่มร้ายมนตร์บังตาไว้ เสียงที่เปล่งออกไปจึงไม่ถึงหูพวกเล่นกล

“ทณฑ์เทวา! ทณฑ์เทวาท่านเป็นอะไรไป” พนาสิจันต์ถามด้วยความห่วงใยป็นตื่นตระหนก เขาพยายามประคองให้อีกฝ่ายพึงต้นไม้ไว้ “เกิดอันใดขึ้นกับท่าน”

“พี อึก! พีเจ็บนักพนาสิจันต์ ใจพีคล้ายถูกแยกออกเป็นชิ้น ๆ ให้ชอกช้ำ!” ร่างสูงสทบ เขามีอาจพรรณนาความเจ็บนี้ให้เข้าใจได้ รู้แค่ว่าในกายมันเจ็บ เจ็บไปทุกส่วนโดยเฉพาะหัวใจ ยิ่งกว่าตอนพนาสิจันต์หนีหายไปไม่เห็นหน้า เพลานั้นนาคาหนุ่มลนลานไม่รู้จักทำอย่างไรให้พีท่านหายทรมาน

แต่สิ่งหนึ่งที่เขารู้คืออัญมณีนั้นมีผลกับพีทณฑ์

“อดทนไว้ก่อนหนา ข้าจักหาคนมาช่วย” นาคากล่าวเสียงสั่นพยายามคิดหาทางว่าจักเอาอย่างไรดี มนตร์ของเขามิอาจสู้มนตร์ของครุฑทำได้ เพราะเผ่าพันธุ์หาได้เกิดมาเพื่อสู้รบไม่ สิ่งติดตัวมีแค่มนตร์รักษาที่ต้องใช้ควบคู่กับการถอดเกล็ดบนกาย...

ใช่! เกล็ดนาคาธา!

พนาสิจันต์เบิกตากว้างเมื่อคิดออก พลันคืนร่างเป็นนาคาเพื่อ

ถอดเกล็ดจากจุดสำคัญ ทันท่วงเวลาเจ็บปวดจนพุงร่วงไม่ไหวเลยทรุดลงไปนั่ง ทว่ายังมองเห็นทุกอย่างชัดเจนดีอยู่ พนาสิจน์จึงเกิดออกมาหาได้สั่นความเจ็บบนร่างไม่ จากนั้นก็พนมมือขอให้ผลบุญที่เคยกระทำส่งผ่านเกล็ดนี้ไป

พลันวางลงบนกายใหญ่ท่องมนตร์ให้เขาสบายกาย

“จงรักษาพี่ท่านให้หาย ปิดเป่าสิ่งชั่วร้ายออกจากกายพี่” ร่างเล็กพูดเสียงแผ่ว ไม่วายเหลือบแลพวกมนุษย์ที่กำลังอ้อมค้อมนั้น พวกมันหารู้ไม่ว่ามีคนโดนผลจากการกระทำ พนาสิจน์จึงใช้ทางคืบคลานผ่านจุดมืดลงไปได้ธำราแล้วตีน้ำเสียงดัง

ตุ้ม!

“เฮ้ย! นั่นใครกัน!”

“รีบหนีก่อนเถอะมึง!” ถือว่าบุญยังไม่หมดที่พวกมันหาได้สงสัย แลคงหวั่นใจว่าจักมีคนเห็นจึงรีบเก็บของสำคัญแล้วชิงหนี พนาสิจน์อยากเห็นนัก่ว่าพวกมันเป็นนกหรืองูถึงได้มีฤทธิ์เช่นนี้ เสียดยที่ต้องดูแลครุฑาตัวนี้ให้ปลอดภัยเสียก่อน พอแสงจากอ้อมค้อมหายไปแล้วก็หายทรมาน

ร่างสูงถอนหายใจ ทั้งร่างพึงกับต้นไม้ที่เขาเพิ่งซบชีวิตขึ้นมาเมื่อไม่นานนี้

“พี่ท่านเป็นอย่างไรบ้าง ความเจ็บบรรเทาหลงหรือไม่” ร่างเล็กประคองร่างสูงพร้อมเอ่ยถามอย่างห่วงหาทันที สายตาที่ส่งผ่านมาก็เต็มไปด้วยความกังวล กลัวอีกฝ่ายจักล้มจมลงต่อหน้า โดยมีทันรู้ตัวว่าเปลือเรียกพ่อครุฑาว่า ‘พี่’ ออกมา

เป็นเหตุให้คนคลั่งรักในมัจฉาตัวมาหาแลยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ใช้จิ้งหะที่น้องไม้ทันตั้งตัวประทับจุมพิตรุ่มร้อนกลับไป

จากนั้นก็มอบยืมหวานให้

“นี่กว่าจักตายก่อนได้จูบลาเจ้าเสียแล้ว :)”

ฤกษ์ฤกษ์คล้องนาคา ๓

เกล็ดนาคา

สิ้นคำนั้นนาคาหนุ่มถึงกับทำอะไรไม่ถูก หัวใจเต้นคล้าย ถูกบีบให้วูบไหว หน้าแดงไม่ต่างจากลูกตำลึงเติบโตใหญ่ ความหวาดหวั่น ถูกแทนที่ด้วยความตกใจปนชื่นอายุกับสิ่งที่พี่ท่านเพิ่งกระทำ พลันสติ ก็หวนกลับตอนทักท้อทเวาเอื้อมมือมาลูบแก้มเขา

พี่วะ!
“โอ๊ย!”

“มากตันทนา!” พนาสัจน์ว่าเสียงดังก่อนลุกยืนถอยห่างพ้อครุฑ ตัวร้าย ต่างจากอีกฝ่ายที่ลุ่มคว่ำหน้าไกล เนื่องจากโดนหางใหญ่ฟาด เข้าใส่จนเสียศูนย์ “ข้าอุตสาห์ห่วงใย กลัวท่านจักวายชีวา เหตุใดมา ล่อลวงขโมยจูบเข้าเช่นนี้ นี่ท่านแสร้งว่าเจ็บว่าปวดหรือทักท้อทเวา!”

“พี่หาได้แสร้งหนาน้องนาคา พี่เจ็บเจียนตายเจ้าก็เห็น” ทักท้อทเวารีบลุกมาแก้ตัวเพื่อให้ว่างเล็กใจเย็น “พี่จูบเจ้าเพราะดีใจนัก ที่เจ้า ยอมเรียกพี่ว่าพี่สักที แม้ชั่วเสี้ยวเพลลาใจพี่ก็เต็มแรงจนลืมความปวด ร้าว”

“หาใช่ข้อแก้ตัวไม่ ท่านมากตันทนาแลคุณราคะไม่อยู่”
“พี่ยอมรับแต่โดยดีไม่มีข้อแก้ตัว”

“นี่ท่าน...!”

“แต่เรื่องเจ็บนั้นจริงหนา โดยเฉพาะตอนเจ้าเอาหางฟาดมา พี่เจ็บหนักแทบขาดใจ” ร่างสูงเอ่ยตอบพลางขยับตัวพองตัวไม่ใหญ่ แม่นได้เกล็ดนาคาช่วยไว้ ทว่าความเจ็บใช้ว่ามลายสิ้นในทันที กลับกันมันแค่ทุเลาลงเปลี่ยนเป็นความซาเหมือนเข็มนับพันมาทิ่ม

ทัณฑ์เทวาไม่รู้จะอธิบายความรู้สึกนี้อย่างไรดี แต่เขาก็ฉายชัดถึงความเจ็บปวดจริง ทำเอาพนาสิจน์ถึงกับแหม้มปาก เขาไม่ว่าอะไรที่อีกฝ่ายชอบแกล้งชอบแหย่จนเกินงาม ทว่าเมื่อครู่หาใช่เพลลาที่ควรเล่นไม่ เขาเป็นห่วงครุฑาหนุ่มแทบขาดใจ หากเกิดเหตุใดขึ้นเขาก็จะทำอย่างไรเล่า

แน่นอนว่าครุฑาหนุ่มรับรู้ความรู้สึกนั้นจึงเอื้อมมือไปจับมือน้องเขา

“พี่ขอโทษพนาสิจน์ อย่าเคืองพี่เลย” เขาว่าเสียงอ่อน ยอมแพ้ศิโรราบแทบเท้าผู้อยู่ต่ำกว่า ทัณฑ์เทวาหาได้เคยเหยียดหยามพวคนาคาไม่ เขาคิดมาตลอดว่าแม่อยู่เฝ้าพันธุ้โดยอมมีเกียรติมีศักดิ์เช่นกัน

แลสองเฝ้าไม่ถูกกันก็เพราะโบราณท่านพรา้สอน

แต่เพลานี้ผ่านมาหลายยุคแล้วหนา จักยึดถือความเก่าแก่ที่มีทั้งข้อดีข้อเสียเพื่ออะไร

ยิ่งกว่านั้นเรื่องความรักมันห้ามกันได้ที่ไหน...

“อย่าเล่นอย่างนี้อีกหนา ไม่เช่นนั้นข้าจักหยิกท่านให้ตัวลาย”

“พี่ยอมให้เจ้าทำมากกว่านั้นก็ยอมได้ ขอเพียงเจ้าอย่าเกลียดอย่าชังพี่ก็พอ” ครุฑาหนุ่มยกยิ้มดีใจที่น้องยอมอ่อนน้อมให้ พนาสิจน์ถอนหายใจไล่สายตามองอีกฝ่ายที่หอบหายใจคล้ายเหนื่อยล้ำ อาจเพราะฤทธิ์ของอัญมณีปริศนารวมกับแรงหางที่ฟาดจนเสียหลัก

นาคาหนุ่มจึงลดตัวลงนั่ง ประคองพี่ท่านพองตัวไม่ในท่วงท่าที่สบายกายกว่าเดิม

“ท่านยังเจ็บอยู่หรือไม่” เจ้าตัวเอ่ยถาม “ข้า...ไม่ได้ตั้งใจจักใช้
หางฟาดท่าน”

“พี่เข้าใจเจ้ายอดรัก พี่พิเรนทร์เองที่เล่นเช่นนั้น”

“...”

“แสดงตอนนี้พี่ดีขึ้นมาก ขอขอบคุณเจ้าที่ช่วยพี่พนาสิจน” ถือวิสาสะ
กุมมือน้องมาจับโดยไม่ถามความสมัครใจจากเจ้าของเลยสักนิด “ถ้า
ไม่ได้เจ้าพี่คงสิ้นชีพก่อนกลับถิ่นเป็นแน่”

“ท่านเป็นถึงครุฑาศิก หากพ่ายด้วยมนตร์แค่นี้คงเสียชื่อนัก”
พนาสิจนย่นคิ้วไล่ ส่งผลให้ทัณฑ์เทวาทิวระเหเบา ๆ คล้ายชอบใจกับ
ฝีปากนุ่มนวล “เช่นนั้นเมื่อกลับถิ่น ท่านควรจักให้หมอยาดูอาการเสีย
หน่อย เพื่อมีตรงไหนบกพร่องท่านจักได้รักษาให้หาย”

“แต่เจ้าเป็นห่วงพี่ พี่ก็รู้สึกเหมือนตัวเองหายดีแล้วหนา”

“อย่าป้อนคำหวานให้มาก ไม่เช่นนั้นข้าจักฟาดหางไล่อีกสักที”

“พี่ยอมอยู่ได้เท่าเจ้า :)” รอยยิ้มของคนเจ็บทำเอาพนาสิจน
ส่ายหน้าไล่ ครุฑอะไรโยคคลังรักได้ถึงเพียงนี้ ขนาดตนเองเจ็บเจียนตาย
ยังไม่วายหยอดคำหวานให้เขาเขินอายอีก วันหลังถ้าโดนเช่นเมื่อครู่
อีกเขาจักปล่อยให้ดินเป็นนกยักษ์ถูกตัม

“ท่านกลับรังเกิด หากพวกมันหวนมาจักแยเอาได้”

“เจ้าไล่พวกมันไปแล้ว มันคงไม่กลับมาอีกพักใหญ่”

“นั่นถือว่าเป็นเรื่องดี ท่านจักได้รับคืนถิ่นอย่างไรเล่า”

“พี่ยังไม่อยากไป”

“ทัณฑ์...”

“เจ้าอยู่ดูแลพี่ก่อนหนา พี่กลัว” มองจากดาราจักรที่ไกลที่สุดยัง
รู้เลยว่าโกหก อากาศชาติขึ้นตั้งแต่พวกมนุษย์นั้นหายไปแล้วต่างหาก
มีแค่อาการไข้เจ้านั้นที่ยังไม่ได้รับการรักษา และผู้ที่จักช่วยเขาได้ก็มี
แค่ราคาหนุ่มตรงหน้าเท่านั้น

ทัณฑ์เทวาทิดิ่งมือน้องมาวางลงบนหัวใจเขา

ก่อนเมื่อพิเศษในนั้นกำลังเดินแรงเสียดจนน่าหวั่น มากกว่านั้นคือเมื่อสัมผัส ๗ จักพบเกล็ดนาคาที่เขาฝากฝัง ตอนพีที่่านโดนมนตร์แล้วเขาแนบเกล็ดเพื่อช่วยเหลือกัน ดูเหมือนเขาจักวางได้ตรงจุดที่ตั้งใจ ทั้งที่หาได้รู้คิดก่อนไม่

กลายเป็นว่ายามนี้พ่อครูชศิกมีเกล็ดนาคาฝังอยู่ที่หัวใจ

“เกล็ดนี้จักอยู่กับที่ตลอดกาลหรือไม่”

“จนกว่าท่านจักไม่ต้องการมัน” พนาสิจน์ตอบตามความจริง เกล็ดนาคาที่ท่อมมนตร์วิเศษคุ้มครองนี้ หากให้ใครไปแล้วจักอยู่ชั่วนิรันดร์ ทว่าบางคราอาจแหลกสลายก่อนวัยอันควร เนื่องจากผู้ได้รับไม่ต้องการมัน

ของจักล้ำค่าได้ก็ต่อเมื่อเราเห็นคุณค่ามันเท่านั้น หากไม่เห็นค่าแล้วของนั้นก็หาใช่ของสำคัญ

“เช่นนั้นมันคงอยู่กับพีจนตัวตาย” ทณฑ์เทวายัม “ยามหลับพีคงรู้สึกเหมือนเจ้านอนหนุนอก ยามรบคงรู้สึกเหมือนเจ้าอยู่ใกล้ชิด”

“ถ้าท่านรำคาญ ข้าถอดออกให้ได้”

“ให้พีแล้วจักเอาคืนได้เช่นไร นี่ของรักของพีหนาพนาสิจน์” เจ้าของนามลอบยัม ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาเองก็ดีใจที่เกล็ดนี้มีคุณค่ากับทณฑ์เทว แลพีที่่านให้คำสัตย์สาบานว่าจักดูแลมันเยี่ยงชีพ ไม่ให้หล่นหายที่ดินแดนใด

แม้ต้องตายได้ฝ่าเท้าใครเขาก็จักปกป้องมันให้ได้

“พีจักว่ายมมนตร์คุ้มครองเจ้าเป็นการตอบแทน ยามพีไม่อยู่เจ้าจักได้ปลอดภัยจากภยันตรายที่ย่างกรายเข้ามา”

“ไม่มีผู้ใดทำอะไรซ้ำได้หรือก ข้าอยู่แต่ได้น้ำ หาได้ขอขมขึ้นมาเพ่นพ่านให้ใครว่ายมมนตร์ใส่ไม่”

“พีก็มาหาแค่เจ้า หาได้เคยโบยบินไปหาผู้ใด”

“เช่นนั้นคงเป็นการดี ถ้าหลังจากนี้ท่านจักอยู่แต่รังเพื่อรักษาชีวิตตนไว้”

“เจ้าอยากเห็นพี่คลั่งตายหรือไร หากไม่ได้เห็นหน้าเจ้า พี่ยอมให้พวกมารร้ายเอาמידมาแทงใจเสียดีกว่า” ย่นคิ้วหนักเพื่อให้รู้ว่าเขาจริงจังกับการมาหาน้องนาคาแค่นั้น การได้พบเจอแม่เพียงนิดถือเป็นเรื่องใหญ่ ใครจักยอมให้เรื่องร้ายมาขวางกัน

กลับกันแล้วพนาสินก็นั้นคิดต่าง เพราะมีรู้ว่าคนพวกนั้นจักกลับมาเหยียบถิ่นอีกเมื่อไร ถ้ามันเจอทัณฑ์เทวาแล้ใช้อัณมณีนั้นจัดการพี่ท่านอีกจักเป็นเช่นไร ถึงตอนนั้นเขาอาจไม่มีबारมีมากพอที่จักช่วยเหลืออีกฝ่ายได้

“อีกไม่นานพี่ก็ต้องออกรบ ถ้าไม่ได้เห็นหน้าเจ้าพี่คงตายอยู่ที่ตีนพวกมัน” ร่างสูงถอนหายใจเหนื่อยหน่ายนัก “อย่าผลัดใส่พี่เลยหนา พี่หาหนได้ไม่ที่จักต้องแยกจากเจ้า”

“ข้าหาได้หมายความว่าเช่นนั้นไม่ เพียงอยากให้ท่านปลอดภัยจากพวกมารร้าย”

“พนาสิน”

“ถ้าเกิดพวกมันใช้อัณมณีนั้นอีกแล้วท่านเป็นอันตราย ครานี้ข้ารับปากไม่ได้ว่าจักช่วยท่านให้พ้นภัยได้” ร่างเล็กตอบเสียงแผ่ว หลุบตาเล็กน้อยเหมือนหวั่นใจ “แต่ข้าไม่อยากเห็นท่านทรมานเจียนตาย ยามท่านกรีดร้องบอกเจ็บไปทั้งกาย ใจข้า...เหมือนโดนขโมยหายไปต่อหน้า”

คล้ายน้ำตากำลังเอ่อ พนาสินหลับตาข่มความรู้สึก จังหวะนั้นทัณฑ์เทวาเห็นจึงเคลื่อนตัวเข้าหา วางมือลงบนเอวบางพลันรวบตัวน้องเข้ามา

นาคาหนุ่มหาได้ต่อต้าน เขาวางมือลงบนบ่าของพี่ท่าน

“ข้ารู้ว่าท่านเป็นครุฑาศิก แม้เป็นเทพจากสวรรค์ก็ยังมีวันพลาด ฉะนั้นถือว่าข้าขอ ท่านอย่าได้ไฝบินมาที่นี้สักระยะ จงอยู่แต่แดนของท่านจนกว่าจักรู้คนทำ...”

“พี่อยากได้ยินคำนั้น”

“หือ?”

“คำที่แทนความรู้สึกเจ้า”

“...”

“บอกให้พี่ได้ฟังสิพนาสิจน์” เจ้าของนามชะงักนั่งคิดตามที่พี่ครุฑพูด ก่อนหลบตาหนีแสวงไม่กล้า ทั้งที่ความรู้สึกนั้นอัดแน่นเต็มอก เขากลัวว่าหากเปลือใจไปเพียงนิดจักถูกล่อลวงกลับคืนถิ่นไม่ได้ ทว่าทัศนั้ทเวหาหาได้เปิดโอกาสให้น้องเลี้ยงหนี เขากอดเจ้าดวงใจไว้ มองลึกเข้าไปในดวงตาแลจับมือน้องแนบหัวใจ

เพลานั้นพนาสิจน์เม้มปากแล้วสุดลมหายใจ จากนั้นเอ่ยคำที่อีกฝ่ายอยากได้ยินออกไป...

“น้องห่วงพี่นัก เชื้อค่าน้องหนาที่ทัศนั้”

แล้วจักให้พี่ห่างจากเจ้าได้เช่นไรเล่าพองุ่นน้อยของพี่

สิ้นคำนั้นนาคาหนุ่มก็ถูกรวบกอดจนตัวแทบหัก หัวใจคนน้องเต้นแรงนัก ไม่อาจห้ามจิตให้คิดหมอง ทัศนั้ทเวหามีความสุขราวกับท่องวิมานสวรรค์ ทั้งที่เพลานี้นั่งกอดรัดยออดรักอยู่ในพนากว้าง พนาสิจน์ไม่รู้จักทำกระไรดีเลยวางมือลงบนแผ่นหลังพี่ท่าน โอบกอดคล้ายลืมนึกว่าก่อนหน้านี้ถึงเวลาที่จักทำ

“พี่เชื่อเจ้าหมดหัวใจเลยยออดรัก” คนพี่กระซิบ “แต่ถ้าพี่นึกคิดถึงเจ้าไม่ไหว อย่าได้โกรธเคืองกันเลยหนาหากพี่เผลอบินมา”

“มันจักดีถ้าท่านห้ามตัวเองบ้าง”

“พี่ห้ามตนหยุดรักเจ้าไม่ได้หรือหนาพองุ่นน้อย” เซยคางคนน้องให้สบตา “แลรอวันที่เจ้าจักรักตอบพี่จนวันตาย”

พนาสิจน์หาได้ตอบกระไรไม่ เขาเพียงมองตาผู้ที่ลูบแก้มขาของเขาด้วยความรักใคร่

“พี่รักเจ้าหนาพนาสิจน์” เป็นอีกครั้งที่ถูกตระกองกอด พนาสิจน์หาได้ดูดำ กลับกันแล้วเขารู้สึกชอบใจที่ตนได้อยู่ในวงแขนอันอบอุ่น แลแข็งแกร่งเช่นนี้ จักเอาไปเทียบกับอ้อมกอดของนรินทิพย์ก็หาได้

สมควรไม่ พี่ท่านเป็นนาคี ความรู้สึกที่มีย่อมแตกต่างกัน ส่วนทัศน-
เทวาทเป็นครุฑาที่คลั่งรักเขายิ่งกว่าสิ่งใด

ແດคงไม่มีใครรักเขาได้เท่าพ่อครุฑตัวนี้แล้ว

เสียดายที่เวลาพลอดรักมีขอบเขต พนาสิจันจำเป็นต้องแยกจากพี่
ท่าน เนื่องจากนรินทิพย์ว้ายขึ้นมาจากมหา พาให้นาคาผู้น้องต้องรับ
ผลจากพี่ครุฑา ออกมารับหน้าพาที่สาวออกไปจากตรงนั้น จักได้ไม่
เห็นว่าเขาซ่อนผู้ใดไว้

ใครต่างก็รู้ว่านาคีผู้พี่นั้นรังเกียจเดียดฉันท์พวกครุฑามากกว่า
สิ่งไหน มันทั้งใจร้ายทั้งเลวทรามกว่ามารร้าย มีหน้าซ้ำยังพรวกพ่อแม่
นางไปเสียสิ้น หากพบว่าน้องชายมีใจให้แก่ไอ้พวกมีปีกบิน นางคงได้
เลื้อยตามดินมาฉีกอกครุฑตัวนี้ให้ขาดใจ

แน่นอนว่าพนาสิจันไม่อยากจะให้เป็นเช่นนั้น จึงอ้างว่ามาชม
จันทร์แล้วหยุดเล่นกับลูกปลาเพลิงจนลืมหลับถ้ำ จากนั้นก็พาพี่สาว
ดำดิ่งสู่เมืองบาดาล ไม่ว้ายเหลียวกลับไปมองครุฑหนุ่มที่ซ่อนตัวอยู่
ได้เงาไม้ เพลานั้นทัศนเทวาก็ยิ้มพยักหน้าเป็นเชิงบอกให้น้องไป

ถึงเขาจักอยากให้น้องอยู่เคียงข้างกาย แต่ก็เชื่อว่าอยากให้น้อง
ผิดใจกับผู้เป็นพี่เสียหน่อย

อีกอย่าง เขาเองก็ต้องกลับถิ่นแล้ว ถ้าซ้ำกว่านี้จักโดนโทษเอา
ได้

คิดได้เช่นนั้นก็กางปีกโฉบบินไป ลอยขึ้นฟ้าเล่นกับหมู่เมฆาที่มา
เคล้าวายุ ทัศนเทวาสูดลมหายใจเต็มปอด เขาพยายามได้โฉบบิน
เช่นนี้ เสมือนว่ามีอิสระเต็มที่ หรือไม่ก็คล้ายเป็นเจ้าของโลกใบนี้ จัก
ทำอันใดกับมันก็ย่อมได้

ทั้งทิวาราตรีล้วนตกอยู่ใต้อาณัติของปีกใหญ่ จึงไม่แปลกที่พวก
ครุฑาจักทะนงตนกว่าเผ่าพันธุ์ใด

ขึ้นชื่อว่าเหยียบฟ้าได้ก็ถือว่าเป็นใหญ่

แต่ถึงจักใหญ่เพียงใด...

โลกนี้ย่อมมีกฎเกณฑ์

“ทัศน์์เทวา”

ติก!

“ในที่สุดท่านก็กลับมาแล้ว” ทันทึที่เท้าเหยียบถื่น เหล่านารีอันเป็นครุฑเยี่ยงเขาก็กรูเข้ามาหา หาใช่เรื่องแปลกสำหรับครุฑาศึกที่มีตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ ทัศน์์เทวาเป็นที่หมายปองของใคร ๆ ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ล้วนหวังจักได้อยู่เคียงกายเขา

มิใช่เพียงเพราะภายนอกที่หล่อเหลา ยังรวมถึงยศศักดิ์ที่จักได้อวยทันทึที่ตบแต่งกัน

ที่นั่นมีกฎ หากได้แต่งกับครุฑาศึกชั้นแม่ทัพจักได้รับอวยยศศักดิ์สมฐานะที่หมายหวัง แน่นอนว่าทุกคนย่อมอยากถีบส่งตัวเองให้อยู่สูงกว่าใครทั้งนั้น โดยเฉพาะสังคมผู้อยู่เหนือฟ้าเช่นพวกเขา เรียกได้ว่าเป็นสังคมแห่งการ...

แก่งแย่งชิงดี

“วันนี้ข้าทำขนมมาให้ หวังว่าท่านจักชอบของหวาน” นารีหนึ่งที่ทุกคนหมายตายนานนมมาโดยหาได้สนใจว่าทัศน์์เทวาอยากกินหรือไม่ เขาสายหน้าถอนหายใจกับการพยายามยั่วยวนให้หลงเสน่ห์ ทั้งที่ทุกคนต่างรู้ดีว่าเขาไม่เคยสนใจครุฑตัวใด

ไม่ว่าจักหญิงหรือชาย...

ล้วนหาสู่น้องนาคาของเขาได้ไม่

“แลมีสำหรับที่ข้าเตรียมไว้ให้ท่าน หากท่านอยากแล้วข้าจักนำไปไว้ในที่พัก”

“ข้าไม่อยากกินสิ่งใดทั้งนั้น เจ้าเก็บไว้ให้พวกลูกนกเถิด” ทัศน์์เทวาเอ่ยตอบ เขาไม่จำเป็นต้องให้ความหวังครุฑที่พวกนี้ เพราะใจเขามีแค่พนาสิจัน ไม่เคยสิ้นไหวให้ผู้ใดทั้งนั้น พอคิดว่าได้กอดน้องมาหัวใจก็เต้นไม่เป็นส่ำ

เขายกยืมเตรียมเงินกลับที่พัก

“แต่ท่านหายไปตั้งนานคงรู้สึกกระหายบ้าง เช่นนั้นข้าจักเอาน้ำจากบาดาลไปให้...”

“พอทีเกิดศรีอักษร โยเจ้าไม่เลิกราต่อข้าอีก” สุดท้ายครุฑหนุ่มก็เอ่ยตำหนิ พลังขมวดคิ้วดูตันให้อีกฝ่ายสำนึก “พ่อเจ้าเป็นถึงครุฑศิกชั้นผู้ใหญ่ คงไม่ยากที่จักหาคุให้เจ้าอย่างสมเกียรติ อย่าเสียเพลากับครุฑเช่นข้าที่ไม่สนใจเจ้าเลย”

“แล้วเหตุใดท่านถึงไม่สนใจข้าเล่า ข้านี้งามพร้อมด้วยทุกสิ่ง”

“เพราะข้ามีคนที่รักแล้วเยี่ยงชีวิต”

“ท่านทัศน์...!”

“แล้วข้าจักรอวันได้เขาเป็นเมีย” ยกยิ้มยามคิดถึงใบหน้าน้องนาคา พาให้ออยากโผบินกลับไปหาอีกสักเที่ยว คิดแค่ว่าคงต้องเลี้ยวกลับ เพราะน้องคงไม่ยอมขึ้นมาให้เห็นหน้าอีก อีกทั้งยังมีพวกอันธพาลถือของวิเศษร้ายมนตร์ใส่เขา เขาก็ต้องหาผู้กระทำให้ผิดใจได้

ระหว่างคิดอยู่สหายสนิทก็เดินมาขวางไว้

“เหมันต์ศึก?”

“กว่าจักกลับมาได้”

“กู...”

“พ่อครุฑเรียกมึง” ทัศน์เทวานิ่งงันเมื่อได้ยินคำนั้น พร้อมกับที่เพื่อนรักซึ่งนี้ไปทางเรือนลอยฟ้าขนาดใหญ่ อันเป็นสถานที่พักพิงของ ‘พ่อครุฑ’ หรือที่รู้จักกันในฐานะผู้นำเหล่าครุฑาทั่วแดนนั้นจนถึงแดนไกล เขาเปรียบเสมือนเทวดาผู้เป็นใหญ่ ซึ่งเป็นชีวิตายให้แก่ทุกคน

แน่นอนว่าคำสั่งมาเช่นนั้นเขาหาปฏิเสธได้ไม่ ทำได้แค่เดินตามเหมันต์ศึกไปเข้าสู่วิหารลอยฟ้าที่เนรมิตจากมนตร์ขลัง ในนั้นจักพบครุฑาศึกมากมายที่ฝึกสู้รบกัน บ้างเสียทำน่าหวาดหวั่น บ้างโหมกระหน่ำกำลังประหนึ่งฝ่ายตรงข้ามเป็นศัตรู

มิใช่เรื่องแปลกสำหรับเหล่าทหารกล้า ล้วนต้องฝึกหนักเพื่อ

เตรียมทำศึก แม้เป็นพวกเดียวกัน หากอยู่ฝ่ายศัตรูก็ถือว่าอยู่เผ่าอื่น
แดนนี้จักเห็นใจแค่พวกพ้องอุดมการณ์เดียวกันเท่านั้น

“พ่อครูท”

“มาแล้ววีไอ้ทัศน์” น้ำเสียงกระด้างแหบพร่าดังขึ้นทันทีที่
ทัศน์เทวาทะเอ่ยทัก เขาคุกเข่าโค้งคำนับตามยศศักดิ์ที่สวรรคประทาน
ให้ พ่อครูทผู้เพิ่งได้รับแต่งตั้งใหม่ นั่งอยู่บนตั่งทองคำประดับเครื่อง
อวยยศมากมาย

ท่านสุขสราญกับทรัพย์สมบัติ แตกต่างจากพ่อครูทตัวเดิมที่ถูก
ถอดยศไป

“กูตามหาเมืองทั่วทั้งคืน” ทัศน์เทวาทะก้มหน้า “ไม่ววยเหลือบมอง
อีกฝ่ายที่ยกสุราขึ้นดื่ม “ไม่มีใครรู้เลยว่าเมืองหายไปไหน ทำเอากูหวั่นใจ
ว่าเมืองหนีศึกที่ไกลเข้ามาถึง”

“ข้าหาได้เคยคิดเช่นนั้นไม่ ทุกคนยอมรู้ว่าหากหนีศึกจักต้องโทษ
ถึงตาย” ร่างสูงว่าเสียงนึ่งพร้อมลากสายตาไปสบอีกฝ่าย คล้ายไม่กลัว
อำนาจใด ความเฉยชาแลมันคงนี้มาจากการฝึกที่มากกว่าครูทตัวไหน
มันทำให้เขาไร้หัวใจกับพวกพ้องเผ่าเดียวกัน

อีกทั้งหากแสดงความหวั่นไหวจักถูกหยิบยกมาเล่นงานได้

ทัศน์เทวาทะจึงไม่เคยเปิดโอกาสให้ใครรู้เห็นความอ่อนแอของ
เขาสักคราเลย

“ต้องถูกเด็ดปีกแลบั่นคอจนกว่าจักหยุดหายใจ โทษหนักเช่นนั้น
ใครกันจักกล้าลองดี”

“กูดีใจที่มึงฟังระลึกถึงข้อนี้ได้ หลังจากเข่นฆ่าพวกเดียวกันไป
มากโข” พ่อครูทกระตุกยิ้ม เขาชอบความบ้าดีเดือดของทัศน์เทวาทะ
เสมอ มันทำให้เห็นว่าครูทตัวนี้แตกต่างจากครูทตัวอื่น นอกจากนี้
ยังสามารถใช้ประโยชน์จากความบ้าบิ่นหาญกล้านี้ได้

ถ้าเกิดทัศน์เทวาทะยอมให้ใช้ละกันนะ

“บอกกูหน่อยสิว่าเหตุใดครานี้มึงถึงลงมืออีก ทั้งที่กูสั่งแล้วว่า

อย่ากระทำ” พ่อครูทศอบสวนหนัก “พวกมันทำอะไรผิดถึงส่งมัน
ลงโลกกันตร์ มึงลืมแล้วหรือว่ากูใช้ประโยชน์จากพวกมันได้ในยามศึก”

“ข้าแค่จัดการตามหน้าที่ พวกมันบุกถิ่นคนอื่นแล้วทำร้ายพวก
เขา”

“หนักถึงขั้นมึงต้องเข่นฆ่าพวกเดียวกัน?”

“มันผู้ใดแตะของรักของข้า มันผู้นั้นถือว่าทำทนายข้าพ่อครูท”
ดวงตาสีตะวันวาวโรจน์ราวกับเดือนคนที่อยู่เบื้องหน้า อันที่จริงพ่อ
ครูทไม่จำเป็นต้องมาสอบปากคำเขาเช่นนี้หรอก คงมีผู้แจ้งบอกให้
รู้ความ ไม่ก็รู้เองได้อยู่แล้ว

แต่ในเมื่อออกปากถามมา เขาก็จักตอบให้โดยไม่แฉแสด

“ข้าแค่ปกป้องของรักของข้าจากพวกมัน”

“แต่ของรักของมึงมันเป็นราคาขั้นต่ำ” พ่อครูทกดเสียงหนัก
คล้ายปรามกัน “มึงควรเห็นใจพวกเดียวกันมากกว่าผู้อื่น พวกมันมี
บุญคุณต่อมึงนักไอ้ทัณฑ์เทวา”

“แลนี่องราคาก็มีบุญคุณต่อข้า เขาช่วยข้าให้พ้นภัย”

“นี่มึงจักไม่ยอมกุไชหรือไม”

“ข้าหาได้ทำทนาย”

“ไอ้...”

“แต่ข้าแค่อยากให้ท่านพึงระลึกไว้ว่าข้ารักน้องนาคาตนนั้น
หมดหัวใจ แลจักไม่ยอมมิให้ใครเอาสิ่งใดมาเทียบเทียบ” น้ำเสียง
นิ่งเรียบมาพร้อมกับแววตาแข็งกร้าว ทัณฑ์เทวาแผ่อำนาจไม่เกรงใจ
บารมีของอีกฝ่าย เขาหาได้เคยปกปิดความลับเรื่องนี้ไม่ ข้ายังป่าว
ประกาศต่อทุกคนที่ใครรู้เรื่องคนในหัวใจ เสียอย่างเดียวคือเขาไม่เคย
บอกใคร ว่าเหตุใดเขาถึงคลั่งรักนาคราชตนนั้นมากถึงเพียงนี้

มีแค่เขากับพนาสิจันเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้ดี แลที่พ่อครูทบอกว่า
พวกพ้องน้องที่มีบุญคุณต่อเขาคนนี้...

มันยังเทียบไม่ติดกับสิ่งที่ยึดอรักรักของเขาทำ

“คำมิ่งนั้นช่างฟังดูของหอนักไอ้ทัศน์เทวา” พ่อครูทเริ่มชัก สีนหน้า ไม่พอใจคำพูดของครูทหวัทบฏ “หากผู้อื่นได้ยินคงมองมิ่งว่า คืดคดทรยศเฝ้าพันธู์”

“ข้าหาได้หมายความเช่นนั้น แคบอกท่านให้รู้ว่าข้ารักน้องนาคา เยี่ยงชีวิต” ทัศน์เทวาตอบกลับ “แลอยากให้ท่านจำใส่ใจ เพื่อว่าท่าน จักเลิกสั่งให้ข้าหมดรักน้องนาคาตอนนี้เสียที”

“ไอ้ทัศน์เทวา นี่มิ่งหมิ่นเกียรติกูรี!” พ่อครูทลุกขึ้นยืนขึ้นหน้า ทหารเอกคูใจ “ไอ้พวกนาคา มันเปลี่ยนปีกมิ่งเป็นหางแล้วหรือไร ไยมิ่ง ถึงกำเริบเสิบสาน”

“ถ้อยคำไหนของข้ากันที่หมายความเช่นนั้น”

“...!”

“ข้าแคบอกท่านว่าข้ารักผู้ใดเท่าชีวิต” ทัศน์เทวาลุกขึ้นยืนเพื่อ มองหน้ากันดี ๆ “หากการที่ข้าบอกเรื่องนี้ให้ท่านรู้ นั่นผิด ข้าก็ขอขมา ท่านแล้วกัน”

“มิ่งจักรักใครหาไ้ท่งการของกูไม่ แต่ที่กูเตือนมิ่งไม่ย้ง เพราะ คนที่มิ่งให้ใจมันเป็นนาคา!” พ่อครูทตวาดเสียงดังจนพวกครูทาทัวอื่น เริ่มหันมามองด้วยความสนใจ ต่างจากเจ้าของคำพูดที่กำลังบันดาล โทสะ เขาอุตุส่าหีให้โอกาสทัศน์เทวาพิจารณาการกระทำของตนเอง แต่อีกฝ่ายกลับหาฟังไม่ ร้ายกว่าคือใช้ถ้อยคำไม่สมวัย ทำให้เขาเคือง ใจไม่มีหยุด ทำเอาเจ้าตัวหวนคิดว่าควรจัดการเรื่องนี้ให้เด็ดขาด

คราแรกที่รู้เรื่องราวชอบพอกัน เขาก็ตักเตือนให้รู้ว่าไอ้พวกได้ บาดาลมันขึ้นตำเพียงไหน เดว่าไม่นานมันจักเลิกรักกันไป ทว่า มัน กลับหัวรั้นกว่าใคร หาเรื่องไปเกี่ยวข้องจนลากยาวมาถึงทุกวันนี้

“มิ่งก็รู้ดีไอ้ทัศน์เทวา ว่าเฝ้าเราสูงกว่ามันนัก” ครูทอาวูโสกด เสียงต่ำ ถอนหายใจยาวเหยียดเพื่อระงับความโกรธา “กูจักให้โอกาส มิ่งอีกครา เลิกยุ่งเกี่ยวกับไอ้นาคา แล้วพาครูทาทที่สมกับมิ่งมาเป็นเมีย เสีย”

“ข้าหาได้เคยรู้ว่าพ่อครูทพผันตัวมาเป็นสื่อกลางใจ”

“นี่มีง...!”

“ແລ່ທ່ານພູດອ່ງວ່າຂ້າຈັກຮັກໃດຣມັນເປັນສີທຣີຂອງຂ້າ ຫາໃຈ່ງກາງຂອງທ່ານ” ທັດທ໌ເທວາຫາໄດ້ຍອມແພ້ ໃນເມື່ອກ້າວກ່າຍກັນດຶງເຢິ່ງນີ້ກໍ່ຂອສູ່ເພື່ອຄວາມຮັກ “ຕຣລອດມາຂ້າມີເຢຍຂັດຄໍາສັ່ງ ຂ້າປະຣພຸດຕິຕາມກຸງເກຣນທ໌ຂອງທ່ານມາແຕ່ກາລ່ກ່ອນ ໄມ່ເຢຍຄິດຕຣທຣຍຕຣຸຢື່ນື່ງ ໄຍທ່ານຍັ່ງບ່ງກາງຊີວິຕຂ້າອີກ”

“ເພຣາະມິ່ງກໍ່ລັ່ງຮຸ່ງຮຸດ ໄອ້ພວກນາຄາມັນໄມ່ຄູ່ຄວຣກັບເຈົ້າເວາຫັ້ນສູ່ງເຢິ່ງພວກເຮາ”

“ຄໍາວ່າຂັ້ນສູ່ງຂອງທ່ານຮາຍດຶງເຮາມີປີກບິນໄດ້ເທ່ານັ້ນຫຼືຫຼື ທ່ານຫາໄດ້ຮາຍດຶງຈິຕໃຈແລ່ຄວາມຄິດໃໝ່ຫຼືຫຼືໄມ່” ຮ່າງສູ່ງດຶງກັບຕັ້ງຄໍາຮາມ “ເພຣາະດ້ວຣ່າກັນຕາມຕຣງ ຫາກເຮາໄມ່ມີປີກເຮາກໍ່ຈັກເປັນເຢິ່ງເຜ່າພັນຣູ່ດຶງເດີນດິນທັ່ງໄປ ເຢ່ນນັ້ນແລ່ວເຮາຕັ່ງຕໍ່າວ່າເຮາເປັນໃເນ ຯ ຂ້າພູດູກຫຼືຫຼືໄມ່ພໍ່ຄຣຸທ”

“ມິ່ງກໍ່ລັ່ງຫາຂໍອ້າງມາເຂົ້າຂ້າງພວກມັນັ້ນຮີ!”

“ຂ້າແຕ່ຕັ້ງຄໍາຮາມ ຫາໄດ້ຄິດແກ່ຕ່າງແທນເຮາ” ເອ່ຍຮາມອ່ງຍ່າງມັນຄ່ງກັບຄົນຫົວໂບຣາດ “ແລ່ສິ່ງທີ່ເຮາທໍາມັນຕໍ່າຂ້ານັກ ເຮາຣຸກຣາມດິນແດນອື່ນ ເຢ່ນຮ່າທຸກເຜ່າທີ່ຕໍ່ອດ້ານ ດຶງດຶງວ່າຢູ່ສູ່ງກ່ວາເຮາເພຣາະມີປີກທີ່ສວຣຣຸດປະຣາທນ”

“...”

“ທ່ານລ່ງພິນິຈູເຕີດວ່າທີ່ຂ້າພູດມັນຈຣິງແທ້ຫຼືຫຼືໄມ່ ເພື່ອທ່ານຈັກເຂົ້າໃຈວ່າເຮານັ້ນໄມ່ໄດ້ສູ່ງກ່ວາເຮາເຢຍ”

“ໄອ້ທັດທ໌ເທວາ!” ກຣາຍເປັນສ່ງສຣາມປະຣາທນທີ່ໄມ່ມີໃດຣກຣ້າຢູ່ງທຸກຄົນລັ່ງນັກມັນກໍ່ມາຕຶກ ບ້າງຄ່ອຍຮຸ່ງຮຸດຈາກວິຫາຣ ເຮລືອເຢິ່ງຄຣຸທມາກອໍານາຈໄດ້ເຢິ່ງກັນຈຸນລຸກຣາມ ຈາກຕອນແຮກວ່າກັນເຣື່ອງຄວາມຮັກຕອນນີ້ອອກນອກຣູ່ງນອກທາງທັ່ງສ່ງດັວ

ແຕ່ສໍາຮັບທັດທ໌ເທວາແລ່ວມັນເຄືອເປັນເຣື່ອງເຢິ່ງກັນ ເຢ່ນຈາກພໍ່ຄຣຸທທ່ານອ້າງວ່ານາຄາຢູ່ຕໍ່າວ່າຈິ່ງໄມ່ຄວຣຣັກ ແລ່ວສິ່ງທີ່ເຮາກຣຸທໍາມັນສູ່ງ

กว่าเขาตรงไหน เขาฆ่าผู้อื่นบางคราเพื่อความสะใจ ยามออกรบก็หา
ได้เอาเชลยมาไต่สวนไม่ ล้วนจัดการหมดจนราบเป็นหน้ากลอง

เทียบกันแล้วเหล่านาคราชเอาแต่บำเพ็ญเพียร หาได้เคยสร้าง
เรื่องมัวหมอง แลการที่เขาอยู่ใต้บาดาลก็เชื่อว่าเขาต่ำกว่า

ขนาดเราอยู่สูงกว่าเขา เรายังต้องกินน้ำประทังชีวิตเลยหนา

มิเช่นนั้นคงคอแห้งตายกลายเป็นเศษหญ้าใต้ดิน

“พอทันทีกับคำพูดมึง ภูขอสั่งให้มึงหยุดพล่ามบัดเดี๋ยวนี้” พ่อ
ครุฑใช้อำนาจสั่งการในฐานะผู้นำเผ่าพันธุ์ พลันในตอนที่เกิดจัดการขึ้น
เด็ดขาดเขากลับเหลือบเห็นบางอย่างที่ติดอยู่ตรงอกครุฑาเบื้องหน้า
จึงเพ่งมองจนทันท่วงทีความองตาม

ก่อนจากรู้ว่าท่านมองเกล็ดนาคาที่น้องพนาสิจณีให้มา

แลนั่นกลายเป็นจุดอ่อนให้ตีตราเข้าทาง

“ที่แท้มึงก็โดนมนตร์นาคา ภูก็ว่าไยมึงถึงจงหองกับภูได้ถึง
เพียงนี้”

“ไม่ใช่...!”

“มันคงล่อลวงมึงให้เสนอหาละสิ ภูไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ ว่ามึง
จักหลงมันจนพลาดทำให้มันเอาเกล็ดติดได้” พ่อครุฑเหยียดยิ้ม “เช่น
นี้ภูคงต้องให้มึงอาบน้ำอมฤตกลายเป็นคาถาจนกว่าจักหาย แล้วส่งไปแดน
โลกันตร์กำจัดมารร้าย”

“แต่พ่อครุฑ แดนโลกันตร์เป็นแดนอันตราย” เหมันต์ศึกที่เจียบ
ไปนานจนคิดว่าหนีไปแล้วรีบขัดไว้ “ครุฑาที่ไปรบที่นั่นหาได้เคยกลับ
มาในสภาพดีไม่”

“เช่นนั้นถือว่าเป็นการเตรียมตัวให้เพื่อนมึงพร้อมรับสมรภูมิครั้ง
ใหญ่”

“...!!!”

“เมื่อมันจักคิดได้ว่าตนสูงค่าเพียงใด จักได้ไม่หลงผิดไป
เกลือกกลัวพวกมีหางอีก :)”